

# Nafiz Faik Erbaş

- şiirler -

**Yayın Tarihi:**

15.03.2026

**Yayınlayan:**

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

## **Nafiz Faik Erbaş**

1961 yılında Ankara'da doğdu. ilk ve orta öğrenimini Yozgat'ın Yerköy ilçesinde tamamladı. 1975'te Kuleli Askeri Lisesi'ne girdi, 1983 yılında Kara Harp Okulundan Topçu Teğmen rütbesi ile mezun oldu. Türk Silahlı Kuvvetlerinin değişik makamlarında çeşitli zaman ve bölgelerde görev yaptı 2014 yılında emekliye ayrıldı

## **Adını Bilmeden Sevdim (begonvil)**

Deniz kokan sokakların sevdası  
Rüyaların dokunuşuyla hırçın bir nehir gibi akan  
Renkleriyle zamanı unutmuş bir aşk hikayesi gibi  
Gölgelere inat ışığın koynunda dans eden  
İnce telli narin güzelim  
Seni adını bilmeden sevdim

Bir sokak köşesinde bir bahçe girişinde  
Gecenin karanlığında kaybolan mor rengini  
Utangaç bir gülümsemenin sıcaklığında  
Pembe çiçeklerini  
Nem kokan duvarların arkasında  
Akşama karışan turuncu güzelliğini  
Ve maviliklerde süzülen bulutların  
Bir çocuk saflığında beyazını sevdim  
Adını bilmeden sevdim seni

Bir pencere açılır yavaşça  
Güneşten saklanan gölgeleri  
Göğe uzanan dallar arasında rüya gibi

Duvarları süsleyen bir güzel karşılar  
Seni adını bilmeden sevdim  
Kendimi sende bulur gibi

Nafiz Faik Erbaş

## Akşamın Fantazisi

Bir akşamın karanlık örtüsüne  
Göz kırptı uzaklardan bir ışık  
Ufka sarıldı ılık bir kızıl anı  
Ve rüzgarın omuzunda yürüdü kalbim

Korkusuz bir menekşe gibi duruyordu geçmişim  
Gözlerinin içinde eriyen bir mevsimdi sanki  
Utangaç bakışlarından doğan kızarmış bir umut  
Sevincin sıcak soluğu  
Esrik bir ürperti sarar vücudu

Ve çırılçıplak bir dünya kalır  
Yıldızlar serpilirken gökyüzüne yavaşça  
Kalbim ışığa doğru  
Heyecanla çarparak büyür.

Nafiz Faik Erbaş

## **Alın Yazım \***

Ama sevgili  
Sen hep biraz nazlı, hep biraz aksi  
Buralar seni bana anlatamadı  
Yağmur yağdığında ıslanmaktan korkmazdım da  
Senden gelecek bir vedadan hep ürperdim  
Bazen gözardı edildiğini hissettim  
Umutsuz bir gecede hatırlanan  
Oysa ben seni  
Kaderimin en güzel bahçesinde büyüttüm

Nafiz Faik Erbaş

## Amber Yalnızlığı

Kordon'da akşamüstü kızılığı çökünce  
Çimler üzerinde bir gün batımı yalnızlığı yaşanır  
Işıklar birden suda eriyen bal rengine dönüşür  
Ve güneş'in son utancıdır amber  
Hüzünle umut arası bir akşam

Dalgaların kıyıya her vuruşu bir haber getirir  
Smyrna'nın tozlu raflarından  
Sessiz sessiz ağlıyor ışıklar  
Bir fahişe gülüşüyle geçiyor zaman  
Her sokak başı bir ayrılık hikayesi,  
Mutluluğa hasret sanki...

Nafiz Faik Erbaş

## **Annem**

Mesele seni sevmek değil  
Sevgini anlatmak ne zormuş annem  
Hangi çiçekle anlatayım  
Hangi denize benzeteyim seni  
Bilemedim  
Mevsimler bile yavan kalıyor yanında  
Onca yıldız süslüyorken geceleri ısıll ısıll  
Benzetemedim ki seni  
Ya avuçlarımdan kayıp gidersen  
Kararır içimdeki tüm sabahlar  
Sensiz öksüz kalırım annem  
Güneşim ol desem  
Biliyorum  
Gecelerim yine eksik kalacak

Sevgini sözle anlatmak olmuyor annem  
Kalbinin sıcaklığında susmak  
Seni kucaklamak doyasıya  
Kokunu hissetmek saatlerce...

Nafiz Faik Erbaş

## **Arafta \***

Yokluğun,  
Çocukluğumdan kalma bir yara  
Büyüdükçe büyüyen  
Varlığın ise,  
Bir eylül sabahı  
İncecik, duru  
İnsanı usulca saran

Nafiz Faik Erbaş

## Arafta Akşam

Akşamı anlatmaya kelimeler yetmez  
Çünkü akşam  
Her yerin karardığı vakit  
Bir çocuğun elinden uçan balon  
Bir kadının gözünden düşen ışık  
Bir adamın sırtından kayan yük

Oysa biz akşamları sevdik  
Çünkü karanlık eşitlerdi herkesi  
Fakirin ekmeği  
Zenginin sofrası  
Aynı karanlıkta kaybolurdu

İyi akşamlar bile bölündü  
Bir senin akşamın var  
Bir benim  
Bir de arafta kalanların...

Nafiz Faik Erbaş

## **Aşk Dediğın \***

Aşk dediğın nedir ki  
Bir bakıştan öte bir sözden beri  
Bir dokunuştan öte bir sözden ileri  
Aşk dediğın nedir ki  
Bir yürekten öte bir gözden beri

Nafiz Faik Erbaş

## **Aşk ve Acı \***

Gölün tam ortasında ağlıyorsun  
Biliyorum aşkın en güzel yerinde  
Gölün tam ortasında gülüyorsun  
Biliyorum aşkın en acı yerinde...

Nafiz Faik Erbaş

## Aşk ı Yaşamak

Gözlerin yasemin kokulu bir eylül gecesi  
Belki dalgaların beyaz alevi ile  
Açılmış bir mey gibi sarhoş

O gece, ela bir bakıştı deniz  
Dalgaları dövülmüş gümüşe dönmüş  
Ve içimde bir şarap rengi yanıyordu, al al

Bir nar çiçeği düşüyor dudağına  
Sonra bir gülüş kaldı  
Dudağımda yanık bir hatıra gibi

Göz göze geldiğimiz her kıyı  
Bir başka yaşanmışlığı anlatıyor  
Gizli bir yangını dinliyorum avuçlarımda

Gecenin beline sarılmış bir arzunun  
Yavaşça çözülüşü gibisin içimde  
O akşamın mor göğsüne yaslanmış  
Bir aşk yaşıyoruz  
Yıldızlar kadar gerçek  
Ve hiçbir zaman bitmeyecek kadar sonsuz.

Nafiz Faik Erbaş

## Aşkın Mevsimi Olmaz

Kim demiş aşkın ilkbaharı olur diye  
Yaprak dökeriz bazen  
Köpük köpük öfkelere bulanana ses  
Bir kasırganın savurduğu geceye dönüşür  
Sonra aynı gövdenin yorgun nefesi gibi  
İki çınar misali  
Kökler yeniden filiz bulur içimizde

Kim demiş yazı sıcak olur diye  
Bazen bir buzul kadar sessiz  
Kıtalar kadar uzak dururuz  
Ta ki bir bakış  
Eski bir şarkıyı hatırlatıp  
O donmuş nehri çatırdatana dek  
Ve su yeniden akmaya başlar  
Daha derinden, daha kararlı

Kim demiş sonbaharın hüznü olur diye  
Dökülen her yaprak bir küskünlüktü belki  
Altında duran o sağlam dallara rağmen  
Ve kış... Ah kış tam umulmadık anda gelir  
Şokaklar beyaza bürünürken  
İçimizde aynı anda  
Kızıl bir kor yanar  
Bizi hayatta ve bir arada tutan

Diyemediler aslında  
Aşkın mevsimi olmayacağını  
Çünkü aşk  
Kalbinde başka bir kalbe  
Yer açmak  
Sıklaştıran nefeslerin  
Zamansız ve mevsimsiz coşkusudur  
Sadece gelir  
Kalır...

Nafiz Faik Erbaş

## Aşkın Mevsimi Yoktur

Evet  
Aşk da zamansızdır  
Mevsim tanımaz

Bir temmuz ortasında  
Düşer yüreğine kar  
Bir Ocak ayında  
Patlar güneş tohumları  
Toprak üstünde

Gözlerinde baharı  
Ellerimde kışı taşıdığım  
O anlardır  
Yaşamın tam göbeğine  
Saplanan  
Mevsimsiz anlar

Biliyor musun?  
En hakiki sevda  
Takvim yapraklarına sığmaz  
O kendisine has iklimini yaratır  
İçinde yaşadığı yüreğin

Bazen bir kar tanesinde  
Yaz sıcaklığı bulursun  
Bazen ağustos böceğinin sesinde  
Bir hüznün

Aşk da böyledir işte  
Mevsimleri karıştırır  
Yüreklerin takvimini  
Alt üst eder

Ve kalır geriye  
Bir ıslak toprak kokusu  
Bir ertelenmiş kavga  
Bir de  
Zamansız sevda...

Nafiz Faik Erbaş

## Aşkın Zamanda Serüveni

Sen sabahın ilk ışığında yıkanmış  
Zeytin ağacısın  
Ben köküne düşen bir çiy damlası  
Sen dağlardan inen buz gibi berrak su  
Ben kıyına sürüklenen taş  
Ve biz bir ırmak olup akıyoruz  
Ege'den Akdeniz'e

Senin gözlerinde Kapadokya'nın gün batımı  
Mor, turuncu, ateş,  
Ben o ateşte pişmiş Hitit çanağı  
Bin yıllık bir uykumda  
Senin adın akıyor ırmak gibi

Ellerin Anadolu toprağı gibi sıcak  
Avuçlarında buğday taneleri, üzüm çekirdekleri  
Ben o toprağa düşen tohum  
Kışı beklemeden filizleniyorum

Bir kilim dokuyoruz birlikte  
Bergama'da güneşin altın rengi  
Hasankeyf'te Dicle'nin hüznü  
Truva'da yitlik aşkın sessiz hikayesi  
Ve biz o kilimin üzerinde uyuyoruz  
Yıldızlar battaniyemiz oluyor

Sen Mardin'in taş evlerinde saklı ışık  
Ben o ışığı arayan gece yolcusu  
Sen Efes'teki Artemis'in kayıp gülüşü  
Ben gizemli bir seyirci  
Sen Ağrı Dağı'nın karı  
Ben karların altında açan çiğdem

Bu aşk öyle bir dil konuşuyor ki  
Rüzgar anlıyor, bulut anlıyor  
Taş duvarlardaki sarmaşık anlıyor  
Tüm ormanlar ve denizler anlıyor  
Ve anlıyor tüm evren  
Çünkü bu aşk onlardan önce geldi  
Onlardan sonra da kalacak

Ve böylece  
Sen hep o zeytin ağacı  
Ben hep o çiy damlacığı  
Aşk dediğin  
Irmağın denize kavuştuğu an

Bu şiir bitecek  
Ama biz bitmeyiz  
Taşta, toprakta, suda, ateşte  
Ve her doğan çocuğun gözlerinde  
Yeniden doğacağız

Yeniden buluşacağız, yeniden  
İşte böyle anlatılır sevda  
Anadolu'nun kalbine yazılmış  
Sadece senin için  
Sadece bizim için  
Sonsuzluk için...

Nafiz Faik Erbaş

## Ayrılık Rüyası

Buradayım körfez  
Sokakların akşamdan kalma sarhoşluğunda  
Bakışın, deniz mavisi, sırlı bir çiniydi  
Kırıldı içimde  
Her vapur düdüğünde

Gitmek, o sevimsiz ayrılık  
Kalmak istedim olmadı  
Gidiyor

Ama biliyorum  
Bir sabah uyanacağım yine o çimlerde  
Omuz omuza, el ele  
Çünkü aşk  
İzmir'in taşında toprağında  
Ve biz  
Onun hala süren rüyasındayız

Nafiz Faik Erbaş

## **Bahane \***

Bir varmış bir yokmuş  
Sen sağ ben selamet  
Ara sıra çıkıyorsun karşıma  
Mesela bugün gördüğüm çocuk  
Sana benziyordu  
Oysa kimse benzemez kimseye  
Ama yürek hep bir bahane arıyor...

Nafiz Faik Erbaş

## **Baharın Gölgesi**

Şimdi gölgen düşüyor üstüme  
Yeşil bir akşam gölgesi  
Ağaçların uzattığı  
Serin ve hüzünlü...

O gölgede oturuyorum  
Hatıralarımı topluyorum  
Bir çocuk masumiyetiyle  
Kırlardan çiçek derler gibi  
En güzelini sana saklıyorum

Çünkü sen  
Bir bahar çiçeğiydin  
Koparılmadan önce...

Ve şimdi  
Bu gölge içinde büyüyor  
Sen gittikçe  
Bir bahar daha geçiyor  
Kırlara dönen renklerimle...

Nafiz Faik Erbaş

## Baharın İki Yüzü

I.

Bu bahar  
İlkbaharın doğuşudur söylene söylene  
Bir çocuk gülüşüdür filizlenen  
Yüreğimde bir sevdanın sıcak izi  
Yeniden canlanır sevgi dolu sokaklarda  
Memleketimiz,  
Karnında unutulmuş bir namus gibi...

Ve güvercinler  
Kanat çırpır sabahın şafağında  
Özlemin dağlar arasındaki sıcaklığında

Bir bahar değil  
Söylenen bir ağıttır neşeyle  
Rengi, tutsak bir gün batımına çalar  
Zincirlerinden kurtulur anılar  
Ve dağlar,  
Bizim dağlar,  
Kokusu hasret  
Kokusu sabır  
Bir anda çelik olur  
Bir anda ipeğe durur.

II.

O bahar, sonbaharın yüzüdür düşene  
Bir ihanettir yaprak yaprak  
Yüreğimde aynı sıcak izler  
Bu kez yangına dönüşür  
Memleketimiz,  
Sarmalar kollarını saran anılara

Ve güvercinler  
Kanat çırpır, akşamın alacasına  
Hüznün dağlar arasında kalan  
Son ışığında

O bahar değil  
Dökülendir usulca  
Rengi vazgeçmiş bir gün doğumuna benzer  
Zincir vurulur hatıraya  
Ve dağlar  
Bizim dağlar  
Kokusu duman  
Kokusu toprak  
Bir anda yalnızlığa durur  
Bir anda çelik olur

III.

Ve işte bahar  
Hem doğuşun, hem ölümün adıdır  
Bir avuç toprak gibi sıcak  
Bir damla yağmur gibi berrak  
Celladın bile usulca yüzünü döndüğü  
Bu iki yüzlü, bu güzel mevsim

Ve sen  
Bakışlarında bir bahar  
Saçlarında sonbahar  
Gelirsin...  
Bir yalnızlık gibi kanatlanır içim  
Köklerim sancıyla kavrır bu iki mevsimi

Bahar  
Sana kalsın bütün rüya çiçekleri  
Ve sararan yapraklar  
Bana kalsın  
Karanlıkta uyuyan aydınlık  
Ve aydınlıkta saklanan karanlık...

Bahar  
Seni  
Sirtında yangınla  
Daha bir severek kucaklarım.

Nafiz Faik Erbaş

## **Bakış Açısı**

Biz o büyük aşkları, kavgaları yazdık  
Dağlara, zindanlara, aç denizlere söylendik  
Sen ise bir akşam vakti  
Bir kahvede yalnız başına oturan adamın  
İçini sessizce bir şiirle doldurdun.

Biz güneşi tüm dünya için istedik  
Sen penceredeki saksıda bir fesleğenin  
Güneşe uzanan yaprağını yazdın  
Aynı güneşti aslında  
Biz kavgasını, sen sevdasını anlattın.

Biz yaşamaya dair mısralar döktürdük  
Sen bir kedinin uykuya dairini  
Ama anladık ki  
Senin o küçük mahsun dünyanda  
Bizim koca dünyamızın bütün acıları  
Bütün sevinçlerini sakladın.

Nafiz Faik Erbaş

## **Başka Baharsın**

Sen bir başka baharsın bende  
Daha yanık daha hoyrat  
Tenimin isyankar çocuğu  
Gözlerin dağların özlemidir  
Sağların firari bir nehir

Bir yanın ayva çiçeği bir yanın nisan  
Kırpığında asılı kalmış akşam  
Ellerin ki sitemkar ki mahir  
Göğsündeki bir yangın yerinden bozma oda

Adın ki salkım saçak bir dağınıklık  
Geceye düşmüş en eski ısıklık  
Ben ki sana vurulmuş kendime sürgün  
Bir daha sensizliğe düşmek ne güç

Nafiz Faik Erbaş

## **Belki Bir Güz Etkisi**

Mevsimi çoktan geçmiş bir gurbet ilanı  
Sanki bir kentten göçmek gibi uykularından  
Hafızana sığdırdın o bir avuç anı  
Aslında bir ömrün darmadağınık geçmişidir

Gitmek  
Belli belirsiz bir yere  
Haber vermeden...

Nafiz Faik Erbaş

## Ben Eylöl'ü Böyle Bilmezdim

Birden döküldü içimden ağaran boşluklar  
Sürgün yemiş mevsimlerden birine  
Kırmızıya varan yorgunluklar topladım  
Gövdeme sığmayan çağrılarla yürüdüm

Bir yangındı yalnızlığın rengi  
Gözlerinde sönmeyen  
Ve sen  
Bir ırmağın söylediği türküydün  
Sevdaya akan hasret gibi  
Durulmuş suların kıyısında

Eylöl  
Bir gülüşün unutulduğu yerdi oysa  
Gizli kalmış sızılar vardı  
Anlamsız zamanların mevsiminde

Bir sarhoş akşamın avuçlarından dökülen  
Kavruk bir hüznün orta yerinde buldum kendimi  
Çırılçıplak bir inançla geçtim içinden  
Dudağımda küflenmiş bir sevinç  
Göz göze gelmeden eylülle...

Bir ayrılığın ilk gecesi gibi  
İçimizde büyüyen  
Bir yalnızlık yıldızıydı sanki  
Söndü işte şimdi

Ben eylölü böyle bilmezdim  
Bir kurşun mavisi akşamüstü  
Bir su gibi sızardı içime  
Oysa şimdi  
Duruşu bile ürkek  
Yürüyüşü kimsesiz  
Ve sesi...  
Bir aşkın kendini terk ediydi sanki

Nafiz Faik Erbaş

## **Binlerce Gökyüzü \***

Çiy Taneleri  
Her biri bir dünya taşır içinde  
Güneş vurunca  
Binlerce gökyüzü açılır  
yaprakların ucunda

Nafiz Faik Erbaş

## **Bir Hülya Düşün**

Bir kadın düşün  
Hayatı tek başına göğüslemiş  
Hüznü, acıyı, kederi içinde  
En güzel gülüşüyle gizleyen bir kadın...

Bir Hülya düşün  
O içi hüznünlü bir güneş  
Kahkahalı bir yağmur sonrası gökkuşağı  
Yorgun kalbinde bin mevsim taşıyan  
Bir rüzgar esse, acısız sessizce titreyen  
Yalnızlığını gözlerinde saklayan  
Vefalı bir dosttur  
Ve hayatın tüm acılarına rağmen  
Gülmeyi unutmayacak kadar asil bir kadındır...

Nafiz Faik Erbaş

## **Bir Selamlık Yalnızlık**

Gözlerim bir hayal gibi dalar uzaklara  
Aklım geçmişî kucaklar hep özlemle  
Belli belirsiz anılar, varla yok arasında  
Zaman sürgün geçmişe  
Rüyalarım parmaklıklar ardında tutsak  
Ben ise serserice yağın bir sağanak  
Ve yine de yalnızım

Bir bahar günü çiçek kokularında  
Saklı sevdalarımı hatırlarım  
Karabulutlar iner birden omuzlarıma  
Her şey bir nefese düğümlenir  
Bir selamlık yalnızlık çökünce bedene  
Değer mi?  
Sohbetsiz zamana  
Çırılçıplak yapraksız bir ağaç gibi  
Korkuların büyüdüğü karanlıkta  
İçimdeki yalnızlık  
Türküler bir kanatsız kuş sanki  
Ömrümüzün duvarı sağır, gözleri puslu  
Artık kalabalıklarda bile yalnızım.

Sence bu anıları yaşatmak mı?  
Yoksa  
Bir nefeslik yalnızlık mı?

Nafiz Faik Erbaş

## **Bir Yalnızlık Gibi**

Bir gün gitti  
Öyle sessiz, öyle sade  
Ne bir elveda  
Ne de gözümde kalacak bir bakış  
Sadece gitti  
Ve ben orada kaldım  
Kalbimi tutan yerimden eksik  
Adını sayıklayan bir yalnızlık gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## **Bu Bahar Gözlerindeyim**

Şimdi biliyorum  
Sen bahardın zaten  
Gelişinde çiçek açan  
Gidişinle yaprak döken  
Ben iste bir ağaçtım  
Mevsimleri seninle yaşayan  
Dallarımda hep senin rüzgarın  
Gölgeimde hep yeşil hatıralar  
Ve gözlerimde  
O ilkbahar sabahının serinliği

Nafiz Faik Erbaş

## Bugün Benim Doğum Günüm

Aslında bahar böyle ansızın gelmezdi.  
Bu sene tomurcuklar erken patladı.  
Bir pencere açıldı evde  
ve o pencereden girdi içeriye  
bütün bahçelerin kokusu birden:  
yasemin mi, ıhlamur mu, yaban gülü mü...  
Hepsi birden, işte hepsi bugün için.

Nehir denize kavuşur ya hani,  
işte böyle karıştı aklım yılların içine.  
Elleri bahar,  
saçları erguvan kokusu.  
Akıp gitti mevsimlerin en güzeline.

Bir kiraz ağacının altında buluştu bütün mevsimler.  
Meğer bahar dediğin ne tomurcukmuş ne çiçek...  
Aniden gül açtı, bademler pembe pembeydi,  
ama asıl çiçekler  
yalnızca gözlerimde açan bir masalmış meğer.

İşte bir bahar daha eksildi ömrümden,  
bir bahar daha açtı yüreğimde.  
Bugün gök mavi ise eğer  
ve bir rüzgâr tutmuşsa eteğinden sabahın:  
tarih yirmi sekiz,  
aylardan mart.  
Bugün yirmi sekiz Mart.  
Bugün benim doğum günüm.  
Kutlu olsun bugün bana,  
kutlu olsun bu yeniden doğuş,  
bu bahar içinde bahar...

Nafiz Faik Erbaş

## **Buse**

Gözler gözlerle buluştuğunda  
Zamansız anlar yaşanır  
Kalpler ince bir pencere açar  
Sonsuz maviliklere  
Göğüslerde bir kuş çırpınmaya başlar  
Usulca  
Dudaklar kan vakti gibi bekler  
Sabırsızca  
Ten teni çağırır  
Nefesler birbirine karışır  
Bir buse ile yangın yerine döner dudaklar  
En şehvetlisinden  
Vücutları esrik bir duygu ile titrer  
Başka dünyalara düşerler  
Ve baharı yaşarlar  
Geceden sabaha  
Dudaklarda bir haz kalır  
Zamanın en güzel yerinde  
Bir buse sıcaklığında bir ömür

Nafiz Faik Erbaş

## **Çağrı \***

Ne kadar acı varsa yollarımızda  
Umudumuzu ondan çaldık  
Şimdi öfkem de dolanıyor  
Ama sevdan  
O silahsız savaşçı  
Hala hem sarp kayalarda  
En umulmadık zamanda  
Beni sana çağırıyor

Nafiz Faik Erbaş

## **Çaresizliğim \***

Akşam erken iniyor  
Çaresizliğime  
Ellerim ceplerimde  
Sigaram dudaklarımda  
Bekliyorum bir umut  
Belki gelirsin diye...

Nafiz Faik Erbaş

## **Çırpınan Rüya \***

Şafak söküyor  
Bir çocuğun gözlerinden süzülen  
İlk ışık  
Uykunun kıyısında unutulmuş bir rüya  
Şimdi avuçlarımda çırpınıyor

Nafiz Faik Erbaş

## Çocukluğumu Kaybettim

Elimden tut çocukluğum  
Gitme perişan olurum  
İssız bir sokağın  
Karanlığında unuttum gözlerini  
Gece vakti çalındı uykum  
Kabusunun içinden uyandım  
Bir çocuk vardı büyüdüğünü bilmeden  
Ellerinde güvercin telaşı  
Oysa çocukluğun beyaz bir atlı karıncaydı  
Şimdi dönüyor ama binemiyorum  
Eskiden bir simit tadı vardı ellerimde  
Şimdi ellerim ellerimi tanımıyor...

Bir yerlerde suya aksi düşen  
Ve sonra kaybolan yüzümü arıyorum  
Şimdi saçlarımdaki aklarla dertleşiyorum bu her birinde ayrı hatıra, ayrı bir sızı  
Belki de pişmanlık

Kaybettim dedim ya aslında  
O çocuk hala içimde bir yerde  
Parmaklıklar ardında mahzun  
Avuçlarımda bir zamanlar güvercinler  
Şimdi sadece dökülen takvim yaprakları

Çocukluğum dönme dolap  
Dönüyorsun ya hala gökyüzüne inat  
Al beni savur saçlarımı  
Belki bir simit kokusu tutar elimden  
Belki unuturum bu ağır yalnızlığı

Şimdi her yağmurda ıslanır anılar  
Toprak kokusu getirir uzaklardan  
Bir değirmen taşı gibi ağır ve yorgun  
Dönüp durur içimde o eski zaman

Çocukluğumu kaybettim  
Meğer o beni kaybetmiş haberi yok  
Bir uçurtma ipi gibi kopup gitmiştir  
Şimdi gökyüzünde başıboş, bir bulut...

Nafiz Faik Erbaş

## **Damlacıklar 1\***

I

Yaşadığım yerin en güzel yanı  
Senin de burada yaşıyor olman  
Çünkü aynı gökyüzüne bakıyoruz  
Belki aynı anda...

II

Kim bilir hangi mevsimde  
Başladı bu aşk  
Belki sonbaharda  
Sararan yapraklar arasında  
Belki de  
Hep vardı...

III

Seni sevmek  
Sessiz sessiz büyümek  
İçimde bir ağaç gibi  
Dalları göze uyanan

IV

Seni seviyorum  
Çocuk gibi  
Dünyayı ilk kez  
Görüyormuşçasına  
Öyle masum  
Öyle büyük

V

Sen benim  
En güzel devrimim  
En büyük özgürlüğüm  
Kalbimde açan  
En kırmızı çiçeksin

VI

Seni sevmek  
Kocaman bir şey  
İçimde büyüyor  
Deniz Gibi  
Gökyüzü gibi

## VII

Kırk yaşında bir adam  
Deli gibi sevebilir mi?  
Onsekiz yaşındaki  
Bir genç gibi  
Sevebilir kardeşim  
Sevebilir

## VIII

Seni sevmek  
İçimde bir memleket haliydi  
Hangi mevsimde açtığını bilmediğim  
Ve dağların ardında kaldığı için  
Hasreti çekilen  
Bir çiçek gibi...

## IX

Bir başkasının  
Sevdiği çiçeklere  
Avucumu uzatırken  
Gülümsemeyi  
Onun gözlerinden ödünç aldım.

## X

İlkbaharda umut  
Yazda tutku  
Güzde hüznün  
Kışta beyaz  
En güzel aşk  
Dört mevsimi de  
Sevebilmektir.

## XI

Aşk dediğin  
Şu denizdir işte  
Ne ilkbaharı bellidir  
Ne sonbaharı  
Hep aynı mavilikte  
Hep aynı hüznün  
Ve hep aynıdır ve selam...

XII

Aşk  
Görünmeden çok özlemeyi sever  
Dokunmadan çok düşlemeyi  
Ve aşk öyle haındır ki,  
Nerede imkansız varsa  
Gider onu sever.

XIII

GÖZLÜK  
Gözlerime taktığım pencere  
Dünyayı düzeltmeye yarayan camlar  
Arkada kalan bulanık gerçekler

Nafiz Faik Erbaş

## **Damlacıklar 2\***

I.

Ellerin  
İki beyaz güvercin  
Kanat çırpıp  
Gitti gökyüzüne

Gitti  
Aşkta onunla gitti  
Şimdi burada  
Sadece  
Onun adıyla yazılmış  
Bir şiir var

O da  
Belki  
Bir gün  
Gider...

II.

Ve sen  
Bir bulutun ardına  
Saklanmış  
Ay gibi  
Yoksun

Bense  
Çocukluğumun  
Ö ilk düştüğüm  
Merdivenin  
Başında oturmuş  
Ağlıyorum.

Nafiz Faik Erbaş

## Doğanın Döngüsü

1.  
Uyandım baharım.  
Uyandım mevsimlerin cennetine.  
Yalınayaklı bir türkü gibi  
Dalların içinden bir sıcaklık yürüdü toprağa.  
Tomurcuklar patladı birer birer.  
Ağaç göğsünü açtı yavaşça.  
Yeşilin bin bir rengine büründüm.  
Ve o ilk nefes  
Dağın eteğinde tutuşan  
Bir ateş, bir sıcaklık doğdu aramızda

2.  
Yaz olup geçti zaman.  
Yağmur vurdu, güneş yaktı, rüzgâr esti.  
Gövdesiyle beni sardı,  
Aşk dediğin işte o anlardı  
Islanan omuz kavrulan el savrul saç  
Yaramızdan çiçeklendik birlikte  
Biraz serinlik biraz gölge  
Biraz hayat olduk  
İki ayrı dal aynı gövdende buluştu  
Ağaç içinde büyüttüğü sessiz sevinci  
Yaprağının yeşiline bıraktı  
Ve sevdaları, artık göğe değen  
Köklere dönüştü

3.  
Biliyoruz ikimiz de  
Ömürsüz günlere yaklaştığımızı  
Kar örtmeden üstümüzü ayrılacağız  
Yavaş yavaş bir sarı yorgunluk çökecek  
Sararacaksın  
Çaresizce kopacağım senden toprağa  
Bir rüyadaymış gibi  
Uşüyeceğim sensiz, biliyorum  
Sanma ki bu ayrılık sonsuz bir veda olur  
Çünkü bizimkisi  
Bir sonraki bahara saklanmış bir sevda  
İstemesem de  
Bensiz çırıl çıplak kalacaksın  
Ama inanıyorum ki  
Yeniden uyandığımda  
Yine seninle olacağım  
Açacağım dallarında  
Daha bir güzel yeşilinden  
Daha bir güzel sıcağına günlerin

Nafiz Faik Erbaş

## Dumanlı Hasret

Gittin ya  
Kaldı elimde dumanı tüten bir türkü  
Bir ayrılık kadar sıcak bir hasret kadar acı  
Gecenin mahmurluğu çöküyor odama  
Duvarlar üstüme geliyor  
Tavan göğsüme çöküyor sanki

Yollar uzun  
Kaya gibi sert zaman  
Yüreğime sürtünüyor  
Ben yanıyorum sen bilmezsin  
Bir elimde hasret  
Alırsın uyuyamadım  
Ötekinde üşüyen umut

Dağlara türkü çağıran yalnızlığım  
Asi bir rüzgarla dolaşır  
Belki gelirsin diye kapı aralık  
Belki dönmeyeceksin  
Yüreğim hep yaralı kalacak

Sesin kalsa yeterdi bana  
Bir plak cızırtısı kadar bile  
Bir hecelik söz bıraksaydın bari  
Ama uçtu gitti serçeler gibi  
Şehrin sisine karıştın

Yine de bil  
Bu yürek  
Toprağa gömülen nar tanesi gibi  
Senin adınla çiçeklenmeyi bekler hala

Nafiz Faik Erbaş

## **Duygularım Paramparça \***

Geceyi topluyorum kirpiklerimle  
Yıldızlar dökülüyor tutamıyorum  
Sana anlatacak bir masalım vardı  
Unuttum şimdi, unuttum sevgili  
Rüzgar alıp götürdü kelimeleri  
Kaldım yapayalnız bir fanusun içinde...

Nafiz Faik Erbaş

## Ebruli Akşamlar

İşte yine o vakit  
Gün bitmiş bir türkünün  
Son namesi gibi sustu  
Bulutlar unutulmuş bir düştten tamam  
Artakalan renkler  
Bir hüzün geçiyor sokaklardan  
Sanki sırtında taşıyor  
Bütün günün batığını  
Terk edilmiş gülüşlerdeki  
Ebruli bir ah gibi

İyi akşamın lacivert tülünden süzülen son ışık  
Bir martının kanadında kalmış ve kıyıya vurmuş  
Bir deniz yıldızı mısın sen  
Yoksa gün batımının ateşinden dökülme  
Bir alev yumağı mı?  
Cama vuran yağmur damlalarının  
Ardında bıraktığı bir kızılçık sancısı mı?  
Bilemedim...

Geceye hazırlanan bir karanfil kokusunda  
Alaca bir sessizliğin  
İçime çekilmiş  
Ebruli bir ihtimal  
İyi akşamlar ebruli şafak

Nafiz Faik Erbaş

## Ege ve İzmir Kokuları

I

İzmir sen yaralı bir martısın  
Göğsünde hüzün taşıyan  
Kanatlarında eski yangınların izi  
Yine de uçuyorsun masmavi denizinde  
Ne umut tükeniyor  
Ne çığlığında bir şarkı...

II

Aşıklar şehri  
Sen bir yanardağsın en ateşlisinden  
İçinden binlerce lav akıyor  
Patlamalar arka arkaya  
Sevdalar püskürtüyor  
Yeniden ve yeniden  
Taş kesilmiş yürekler arasında

III

Hem yangın hem deniz  
Hem hasret hem vuslat  
Bir kıyısında gülüşler  
Bir kıyısında hüzünler  
Ve ortasında  
Hiç bitmeyecekmiş gibi duran  
Bir akşam üstü: pembe, uzun, derin...  
Aşkta böyle bir şeydir işte.

IV

Bana bir İzmir türküsü mırıldansana  
İçinde umut da olsun  
Hüzün de  
Tıpkı körfezin suları gibi  
Durgun da olsa  
Derinlere saklanmış  
Bir dalga gizli olsun

V

Aklımı çelıyor  
Bu Ege akşamı  
Seni daha çok sevdim  
Belki de o yüzden  
Bırak  
Yangınlar çıksın yüreğimde  
Bırak tutuşsun  
Liman ışıkları  
Sen istediğin için  
İzmir Eylül'de i  
Bir daha sönmeyecek  
Benim gözlerimde..

VI

Eylül düşer İzmir'in üstüne  
Bir tül gibi, bir hüznün gibi  
Ama güzel  
Ama geçmişin anılarıyla dolu  
Tıpkı senin gibi  
Gittiğinden sonra  
Bana Kalan  
O güzel hüznüm gibi

VII

Sen İzmir'sin işte  
Hem hüznüm  
Hem coşkum  
Geceleri içime çektiğim  
O ılık İmbat  
Gündüzleri gözlerimi yakan  
O keskin güneş  
Tenin de Ege'nin tuzu  
Dilinde üzümlerin şekeri

VIII

Hey hey!  
Eylül de gelse, kışta gelse  
İzmir sıcaktır, hep sıcacık  
Yüreğim gibi  
Sana da düşer mi eylülün hüznü  
Bana da düşer  
Bana bir İzmir türküsü düşer.

IX

İzmir Eylül'de  
Benim yüreğim gibi  
Hem sıcak, hem serin  
Hem seni arar  
Hem kendini...

X

İzmir  
Sonbaharda  
Kısacık bir şiir gibi  
İki mısrada tükenir  
Ve kalır  
Uzun bir özlem

XI

İzmir  
İçimde en çok  
Sonbaharda büyüyen şehir  
Çünkü yaprakların düşüşünü  
Senin gözlerinden öğreniyorum

XII

Bir deniz düşün  
Elinde sararmış yapraklar  
Karşı kıyıya  
Savuruyor hafifçe  
Adı İzmir  
Biraz hüzün, biraz dalga

XIII

Ve ben biliyorum İzmir  
Sonbahar en çok  
Sana yakışıyor kim  
Çünkü bir gülüşün  
Bütün mevsimleri  
Aynı anda getiriyor

Nafiz Faik Erbaş

## Ege ve İzmir Kokuları II

I

İzmir  
Senin sokaklarında  
Sevmek, bir limana dönüşmektir  
Bir sığınak, bir yolculuk  
Bir veda, bir merhaba...

II

Ben izmir'im  
Aşkın göğsündeki yanık bir sevda  
Kalbimde Ege'nin mavisini  
Dilimde incir tadında bir hasret

III

Ben ki  
Sayfalar denizinde boğulmuş bir şair  
Biliyorum ki İzmir şiirlerin anlatamadığı  
O derin, o ağır, o bitmeyen sevda  
Sadece martı sesleri  
Ve vapur düdüğlerinde  
Asılı kalıyor...

IV

Biz ki yazılmamış hikayelerin  
Şiirlerin şairiyiz  
Sessizliğin harflerini diziyoruz geceye  
Ve İzmir anlatıyor hepsini zaten  
Denizin dalga sesleriyle

V

Kemeraltı'nda gölgeler dolaşüyor  
Baharat kokulu labirentler arasında  
Nar çiçeği rengi bir yağmur düşüyor  
Yürek yürek dükkanlar  
Ayrı ayrı hikayeler yaşıyorlar  
Ve çınlayan bakır sesleri  
Göğe doğru gönderilen  
Kayıp dualar gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## **Geceyi Unut \***

Bir serçe kondur pencereme  
Gagasında bir tutam sabah  
"Al" dedi "bu sana  
Geceyi unut diye"

Nafiz Faik Erbaş

## **Geç Kalmış Sevda \***

Bazı aşklar  
Tam zamanında gelmez  
Bir kalbe misafir olur  
Ama ev sahibi hazır değildir.

Ben seni  
Geç kalmış bir otobüs gibi sevdim  
Koştum  
Nefesim yetmedi

Şimdi adın  
Kalbimde "sen" diye  
Atıyor...

Nafiz Faik Erbaş

## **Gidişin Adı**

Sen gidince  
Evin içine sensizlik çöktü.  
Duvarlar daha yüksek  
Yalnızlık daha uzun oldu

Adını söylemedim kimselere  
Herkesten sakladım  
Bir fincan kahve kaldı masada  
Soğumaya inat sen gibi

Beni en çok  
Yarım kalmış sevdalar yordu  
Çünkü sen  
Giderken bile veda etmedin...

Nafiz Faik Erbaş

## Gitmek mi Kalmak mı

Bir yanım bağı yanık bir türkü  
Öte yanım kurşun yemiş bir turna  
Gitmek desen yürek sürgünü  
Kalmak desen ateşe su vermek gibi  
Hangisi kolay söyle  
Ölmek mi İnce İnce yaşamak mı gün gün

Bir yanda yol var  
Nohut tarlalarında sabah ayazı  
Tren düdüğü keser gecenin göğsünü  
Çocukluğumu asar gider ardımdan  
Gitmek dedikleri  
Belki bir sigara dumanı gibi hafif  
Ama yükü koca bir dağ gibi çöker omuzlara

Kalmak mı  
Bir ömrün yükünü omuzlayıp  
Yine de gülümsemek rüzgara  
"Gitmedim" diye değil  
"Sevdim" diye direnmek bazen  
Kalmak kör kuyuda su beklemek  
Pencere pervazından içeri giren soğğun  
Annesiz bebek gibi ağlaması  
Ne kolay kalmak sayılır  
Oysa her gece aynı acıya yatak sermektir

Gidene mi zor  
O yolun taşlarını ezberler  
Dudaklarında küfür cebinde umut kırıntısı  
Arkamda bir ses  
Anadır sevgilidir yar kokusudur  
Omuzuna vurur zaman  
Omuzundan devrilen dağlar gibi  
Belki adı unutulmuş bir sevda

Kalana mı zor  
Ses ikiye bölünmez  
Duvar susar perde titrer  
Bir o kadar ağırdır beklemek  
Anılar ıslak bir mektup gibi  
Katlanır durur kalbin odalarında

Ölmek mi kolay dersin  
Bir kurşun kadar hızlı  
Bir düş gibi anlık  
Ama ölmek yarım kalmış bir türkü gibidir  
Ardında yoksul bir çiçek hep kalır  
Yaşamak zor derler  
Doğrudur  
Yaşamak dikenli bir gül gibi koklanır  
Kimi zaman kanar avuçların sessizce  
Kimi zaman mis gibi bahar kokusu karşılar seni

Söyle ey yürek  
Hangisi daha çok yakar insanı  
Gidenin bıraktıkları mı  
Kalanın çaresizliği mi  
Yara mı büyütür bizi umut mu yorar  
Bir yanımız sitem dolu bir yanımız dağ kokusu  
Gitmek mi kalmak mı  
Biri dışarı biri içeri açılır  
Hangisinden dönersen dön  
Yüreğin orada bir yerde kalır  
Bir yanımız sevda bir yanımız hicran  
İki kelime arasında rüzgar da savrulur yüreğimiz

Ne giden unuttur bu yeri  
Ne kalan dindirebilir yangısını  
Biri yol olur gecelere  
Biri gölge düşürür sabahlara  
İkisi de yarımdır aslında  
İkisi de türküdür  
İkisi de acı...

Nafiz Faik Erbaş

## Gözlerin Hangi Mevsim

Gözlerin  
Bir ihtimalin kıyısında durmuş da  
Vazgeçememiş gibiler  
Ne tam yaz ne kar altında bir kış  
Bir sonbahar gibi mahsun  
Bir ilkbahar kadar kıpır kıpır

Rüzgarın dokunduğu yerde başlıyor  
Göz bebeklerin  
Orada dalgalanıyor gecelerim  
Hangi iklimde kayboldun  
Bilmiyorum

Bir an duruyor zaman  
Gözlerin içime dönüyor  
Orada  
Saatler durmuş kuşlar uçmamış  
Aşklar hiç yaşanmamış  
Ve sen hep orada kalmışsın gibi

Hangi mevsimde saklı kaldı bu özlem  
Çünkü sen  
Ne zaman gitsem gözlerine  
Hep yağmur başlıyor içimde  
Hep biraz üşüyorum

Bir yanda mor salkımlar  
Diğer yanda yanan bir göl  
Belki de sen  
Yalnızca gözlerinle geldin bana  
Ve ben  
Bir ömrü o bakışta  
Yaşamak istedim

Şimdi söyle bana  
Gözlerin hangi mevsim  
Bilmem ama  
Benim gözlerim  
Daima ilkbahara inanır

Nafiz Faik Erbaş

## **Gözlerin İki Yeşil Zeytin Çekirdeği**

Yeşil yeşil  
İki zeytin çekirdeği gözlerin  
Şanki bin yıllık sevdanın  
İçimdeki saklı zindanı  
Sararmış umutları  
Bir sonbahar ihaneti sanma  
Öyle yeşil bakıyorsun ki  
Hüznün mevsiminde bir bahar gibi

Nafiz Faik Erbaş

## **Gül ve Yaşamak**

Gül dediğin nedir ki?  
Kırmızı bir anı  
Dikenli bir ömür  
Koklanır ve unutulur

Ama yaşamak  
O gülün açması için  
Geçen kişi bilmektir  
Her düşen yaprakta  
Kendi sonunu seyretmek  
Ve her bahar filizinde  
Yeniden başlamaya inanmaktır  
Öyleyse en güzeli  
Dikenine rağmen sevmektir gülü  
Ve solmuş güle bakıp  
Açacağına inanmaktır

Nafiz Faik Erbaş

## Hangi Sarhoşluk?

Hangi sarhoşluk bu, bilmem ki neyin nesi?  
Gözlerim ufukta, aklım denizde...  
İçmedim ama başım dönüyor,  
Bir gülüşün var, yokluğun denizde.

Hangi sarhoşluk bu, şaraptan değil?  
Gözlerin kadehinden içtim belki...  
Rüzgar savurdu beni bir akşamüstü,  
Düş kırıntıları kaldı avuçlarımda.

Hangi sarhoşluk bu, ayılmak istemem?  
Yıldızlar dökülüyor saçlarından...  
Zaman susuyor, çıldırmış gibi duruyor,  
Sen gideli, şehir başka sarhoşlukta.

Hangi sarhoşluk bu, zehir mi, ilaç mı?  
Yokluğunla varım, varlığınla yok...  
Bir siz çöküyor aklımın limanına,  
Seni düşünmek en güzel sarhoşluk.

Hangi sarhoşluk bu, sonu nereye varır?  
Belki de hiç ayrılmamak ümidiyle...  
Bir ömür yetmez bu dingin çılgınlığa,  
Hangi sarhoştuk bu, Allah'ım, hangi?

Nafiz Faik Erbaş

## Hasretin Adı

Ellerinde İzmir kokusu,  
Gözlerinde yılların yorgunluğu.  
Bilsen,  
Seni bir eylül sabahı gibi özledim.  
Yapraklar dökülürken sarı ve kahverengi,  
Ve bir çocuk ağlarken arka sokakta.  
Hasretin adını koyamadım daha,  
Kimi zaman bir zindan duvarı,  
Kimi zaman özgürlük türküsü.  
Ama en çok da sen,  
En güzel hasretimsin.

Nafiz Faik Erbaş

## **Hasretlik \***

Seni sevmek  
İçimde bir memleket haliydi  
Hangi mevsimde açtığını bilmediğim  
Ve dağların ardında kaldığı için  
Hasreti çekilen  
Bir çiçek gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## Hayatın İki Rengi

Ben siyah sen beyaz  
İki farklı renk olsak da  
Birbirimizi tamamlayınız  
Ne yalnız karanlık  
Ne yalnız aydınlık  
Hayat hep siyah beyaz başlar  
Birlikte biter başlayan yolculuk

Ben gece sen gündüz  
İki ayrı zamanınız  
Birbirini tamamlayan gündüz  
Senin ışığında kaybolur karanlık  
Benim karanlığımda canlanır aydınlık

Ben siyah sen beyaz  
Ben gölge sen ışık  
Ayrı değiliz seninle  
Endişe olmadan umut olur mu  
Nefretsiz sevginin ne anlamı var  
Sen olmazsan ben olmam ki zaten  
Ben karanlığı saklayan  
Sen ışığı parlatan  
Birbirimizi tamamlayınız  
Ben olmadan eksik bir parça  
Sen olmadan renksiz bir hayat

Ben siyah  
Sen beyaz

Nafiz Faik Erbaş

## **Her Şeyi Unutmak (alzheimer)**

Zaman içinde zaman kaybolur  
Anılar dipsiz kuyulara çekilir  
Hafızaları bulanıklaşır  
Yaprak döker insan ilkbaharda  
Unutulur saklı sevdalar  
Ve gün gelir silinir tüm hafıza  
Sen bana el ben sana el...

Nafiz Faik Erbaş

## Hüzün \*

Hüznünün rengini sordular, deniz dedim  
Kokusu dediler, akşamüstü bir balıkçı barınağı  
Peki sesi?  
Bir çocuğun camdan bakıp  
"Babam gelmeyecek" dedi andır  
Ben en çok o anı yazamıyorum şiirlerimde

Nafiz Faik Erbaş

## **Islana Islana Alşıyoruz**

İnsan yağmura da alışır  
Güneşe de  
İnsan birisini delicesine  
Hem de ölesiye  
Sevmeye de alışır

İnsan  
Her şeye alışır  
Ama yalnızlığa asla

Yalnızlık kanser gibi bir şeydir  
Yalnızlık bir buzul ırmağıdır  
Geceye akan  
Bir otobüs durağında geceleyin  
Yalnızlık göğē bakmaktır  
Boşu boşuna

İslanmak bir özgürlük bazen  
Bazen de  
Kendine sığınamayacak kadar  
Yorgun bir çocuk olmak

Bu akşam yağmur  
Yüreğimin kırık yerine vuruyor  
Yağmur yağdı  
Ve ben  
Yeşili yine gözlerinden  
Ödünç aldım

Yağmur yağıyor sevgili sana  
Yazdığım o yarım kalmış dizeye...  
Islana ıslana öğreniyoruz.

Nafiz Faik Erbaş

## İçim Bahar, Dışım Kar

Bir yıldız uyandı avuçlarımda bu gece  
Adını kış koydum  
Üşüyen sokakların soluğundan öğrendim gecenin rengini  
Kar ağır ve sessiz  
Bir yüreğin derininden geçer gibi yağıyordu

Ve seni anladım  
Kar sustu tıpkı sen gibi  
Söz söylemeden konuşan bir beyazlık düştü içime  
İzi zamana yazılmış meğer  
Ama o ilk beyazlık  
Bir ömrün en sessiz yerine sığar da kalırmış

Bir rüzgar yürüdü gecenin içinden  
Yıldızları aynı pencereye savurdu sanki  
Hepsi aynı soğuğa ad arar gibiydi  
Ben de yıldızın söndüğü yerde durdum  
Karanlığın köşesine tutundum  
Sana tutunur gibi ince ve ürperen bir umutla...

Ve anladım  
Geçip giden biziz mevsimlerden  
Kış gibi, içimizde saklı kalan üşüme sürer  
Belki hiç bahar olmaz  
Yalnız hafifçe erir kalbimizde  
Bakarsın güzel bir anı olarak kalır.

Nafiz Faik Erbaş

## İçimdeki Senli Yalnızlık

Bir düş gibi gelme  
Uyanırsam kırılır her şey  
Gel de kal  
Gel de kal ki  
Zaman senden yana aksın biraz

Beni dinle  
Çünkü içimde birikenler  
Hiç anlatılmamış  
Bir çocukluk gibi duruyor  
Sadece sana açılacak bir kapı var içinde  
Kilidi gözlerinde gizli

Yarın bana biraz gölge ver  
Dinleneyim çocukluğumun altında  
Üzerim toz olduysa yıllardan  
Biraz es  
Ama rüzgarsız  
Sadece es

Dur  
Zaman acele etmesin  
Biz bitince geçsin  
Şu anın bile  
Bir ömrü var bizde  
Yaşanmaya değen

İn  
Kalbimin en sessiz kadına  
Işık arama  
Karanlık bile  
Senli oldukça sıcak  
Ve seninle  
Sevgide bir ömürlük

Gel  
Ne eksikse birlikte tamamlayalım  
Yarım kalan gülüşler  
Dağınık sabahlar  
Ve akşamın sarhoşluğu  
Hepsi bizde kalsın

Ve sen  
Bir daha hiç gitmeyecekmiş gibi  
Otur yanımda bir ömür

Nafiz Faik Erbaş

## İçimdeki Sıkıntı

Sabahları içime uğramıyor  
Gözlerim açılıyor zifiri bir karanlığa  
Zaman geçmek bilmiyor  
Başka hayatlarda buluyorum kendimi  
Susmanın bile sustuğu bir hali düşünemiyorum  
Düşünsem de  
Kendimde tutunamıyorum

Geçmedi biliyorum  
Varlığı hala benimle  
İçimde yürüyen biri var  
Görünmeyen ayaklar  
Gitsin istiyorum bilmediğim bir yere  
Belki ama gitmiyor  
Bedenimden kopamayan bir parça gibi

Kendi içimde yuvasız bir zamanım  
Vallahi yok arasında bir yerdeyim  
Işığın ve gölgenin dışında  
Sonra bir şey değişiyor  
Hadi olmayan bir ürperti  
Dokunmaksızın geçiyor içimden  
Korkunun büyüdüğü yer  
Meğer beklemekmiş çaresizce

Biliyorum  
İçimde usulca büyüyen bir şey var  
Silik Bir düş  
Eksik bir hatıra gibi  
Bir beden içinde  
Birbirine yabancı iki parça  
Ayrılmayan

(Eşimin beyninde tespit edilen bir tümör gerçeği ile yaşamak)

Nafiz Faik Erbaş

## İçtim Hayatı

İçtim hayatı bardaktan  
Lafımı esirgemem, yakarım  
Tatlıysa şeker gibi  
Ağırsa rakı gibi  
Ama içtim dibine kadar

Nafiz Faik Erbaş

## İki Damla İki Gökyüzü

(Torunlarım Demir ve Göktürk'e)

Demir  
Adın ağır  
Gülüşün hafif  
Elini tuttuğumda  
Yere basmayı unutur ayaklarım

Göktürk  
Adın uzak  
Bakışın yakın  
Konuştuğunda  
Dünyanın sesi değişir

İkiniz  
Aynı kalbin iki odası gibisiniz  
Bir nefesimi alır  
Öteki geri verir

Ve ben  
İkinizi de dünyalar gibi seviyorum  
Ama dünyaları bırakıp  
Size sığınıyorum

Nafiz Faik Erbaş

## İkinci Nefes

(4 EYLÜL 2025 tarihinde yaşadığım kalp krizinin başladığı andan bitişine kadar üzerimde bıraktığı etkileri kaleme almaya çalıştım)

Düşer miydi göğün mavisini  
Yüreğimin üstüne çullanır gibi  
Düştü  
Kara bir demir gülle oldu göğsümde  
Bir yürek ki  
Sancıya hasrete sevdaya yanar  
Ezip geçti  
Yığıldım kaldım çöktüm  
Bir martı sürüsü çekti karayeli  
Bir sığırcık karası çöktü üstüme  
Kara bir bulut gibi...

Dökülürdü eylülün yaprakları  
Nar tanesi, mercan, şafak yüzlü yıldızlar...  
Döküldü işte  
Yanağımdan alnımdan  
Süzüle süzüle  
Sızdı damla damla  
Sırılsıklam oldum  
Serpildiğim yerlere

Ve sonra  
Ellerim göğşe açıldı  
Yüreğimin telaşı  
Mutlu bir kabullenişle  
Merhaba dedi  
Yepyeni hayata

Nafiz Faik Erbaş

## İzmir'i Anlatmak Zor Be Güzelim

İzmir'i anlatmak zor be güzelim  
Sen hiç Karşıyaka'da martılara şiir okudun mu  
Hadi diyelim okudun  
Okurken elin elime değdi mi mesela  
O an rüzgarı bile utandıran o an  
Senin sadece dostça gülümseyişin  
Bir vapurun isli dumanına dolanıp  
Alsancak'a doğru uzaklaştı

Kordon'da yürüdük ya hani  
Senin ayakların denize  
Benim gözlerim sana kayıyordu  
Bir simitçi geçti aramızdan  
Tam ikimizin ortasından  
Yani aşk ile acı arası  
Tam bir simit kadar uzaklık

Sen çiğdem çitledin  
Ben kalbimi usulca  
İkiye böldüm  
Sen İzmir böyle midir her zaman dedin  
Ben sustum  
Çünkü her zaman böyle değildir be güzelim  
İzmir bazen sabaha karşı kendini bile unuttur

Bir gariplik var sende  
Hani gecenin tam ortasında  
Bir duvar yazısına gizlenmiş  
Yarım bir hikaye gibi  
Biraz şiir biraz senli anılar  
Çokça eksik  
Çünkü gözlerin bakmıyor artık öyle  
İzmir gibi

Bir usta şair geçse şimdi bu sokaktan  
"Bu kente en çok mavi yakışır" derdi belki  
Ama ben biliyorum  
Mavi artık senin saçlarının gölgesinde kaldı  
Biraz Urla bir de elinin değdiği ne varsa  
Sen kokan her şey uzak şimdi

Ben mi  
Her yeri sen kokan  
Kendi yaşanmışlıklarla dolu  
Ben seni sevdim  
Seni  
İzmir gibi sevdim

Nafiz Faik Erbaş

## Kalemim

Duygularımın yoldaşı  
Söyleyemediklerimi harf harf  
Kağıtlara döktüğüm  
Hatırlı yalnızlığım

Seninle öğrendim  
Güneşin ateşten bir dokunuş  
Dalların kahverengi  
Ve denizin engin maviliklerde  
Bir şarkı olduğunu

Seninle tattım  
Gökyüzünün ellerini uzatıp  
Yeryüzüne sarıldığının  
Resimlerini çizmeyi

Dilsiz şairim  
Dert ortağım  
İçimde ne varsa sana döktüğüm  
Hüzünlendiğinde sığındığım  
Sırdaşım

Seni her elime aldığımda  
Yeni sayfalara  
Yeni bir umutla  
Göğün karanlığını parlatan  
Yıldızlara yazan kalemim

Nafiz Faik Erbaş

## Kapanmayan Gözler

Geceleri gökyüzüne  
Bir çuval yıldız taşırım sanki sırtımda  
Vücudun bir çarşaf gibi buruşuk  
Uykusuzluğun zihnimde sokak lambası  
Düşünceler birer karabulut tepemde  
Gözlerim iki ağır kapı  
Kapanmak bilmez  
Ardında kıpırdayan gölgeler...  
Sonra bir kısa saltanat  
Tekrar... açılır gözler zifiri karanlığa

Uyku, adı unutulmuş bir dil kadar uzak  
Kaygılar kafanın içinde kurtçuk  
Sabaha kadar dolanır dururlar  
Herkes uyur, sen uyanık bir pencere  
İçerisi sıcak, dışarısı ayaz  
Ne zaman berraklaşacak bu düşünceler?  
Bilinmez  
Sabah getirir mi o soluk gri ışığı?

Bu bir direniş  
Kendi karanlığına karşı  
Yaktığı küçük mavi bir alev...

Nafiz Faik Erbaş

## Kardelenler Ve Aşklar

Buz tutmuş zamanlarda  
Açan çiçeklerin adıdır yalnızlık  
Her bir yaprak ayrı yara  
Her bir kök ayrı kavga  
Karların altında unutulmuş bir el  
Uzanır durur gökyüzüne  
Dokunamaz

Ama o elin parmak uçlarında bir çocuk sevinci  
İncecik bir umut  
Toprağın altında beklemiş de  
Güneşi ilk kez görüyormuş gibi  
Urperen bir sevinç

Ne sevinci be arkadaş  
Kavgası olur mu  
Kaç kıştır bu toprak altında  
Kaç bahar bekledik  
Gelen giden mi var  
Kardelen dediğin nedir ki  
Bir başkaldırıdan ibaret  
Hem de en yalnızından

Yalnızlık mı  
Kardelen yalnız değil  
Altında binlerce tohum  
Binlerce bekleyiş  
Birbirine yabancı da olsalar kökler  
Aynı suyu içerler  
Aynı toprağın türküsünü...

Doğru  
Aynı soğuk vurur yüzümüze  
Aynı güneş ısıtır  
Ama yine de  
Herkes kendi yarasını taşır  
Herkes kendi yanar kendi ağlar  
Bir kardelenin gözyaşı mı olur  
Olur be  
Kar olur yağar toprağa  
Bir beyaz yorgan gibi  
Belli etmez

İşte  
O gözyaşlarıyla büyür aşk  
Görünmez diye yok mu sayılır  
Bilinmez mi  
Sen hiç karların eridiğini gördün mü  
O zaman anlarsın  
Ne çok kardelen varmış  
Ne çok sevda birikmiş  
Toprağın altında

Gün yüzüne çıkmayı bekleyen

İkisi birden sustu  
Karların arasında bir baş  
Bir baş daha  
Bembeyaz örtüyü delip geçen  
İncecik bir inat

Aşk  
Bir Kardelen işidir  
Bir kardelen kadar sessiz  
Bir kardelen kadar inatçı  
Ve bir o kadar  
Güneşe aşık

Nafiz Faik Erbaş

## Karlar Üstünde Aşk

Kar bu gece sessizce indi  
Çocuk gülüşleri gibi beyaz  
Günahı olmayan bir masumiyetle  
Kapladı çatıları yolları anıları bile

Ve ben anladım o an  
Kar gibi düşer insanın omuzuna  
Biraz üşütür  
Biraz da ısıtır içini  
Yeter ki dokunacak bir elin olsun  
Yeter ki bakacak gözlerin

Sokak lambası altında eriyen kar taneleri  
Şanki adımlarımızı yazdı yere  
İki gölge yürüdü yan yana  
Kimse bilmedi  
Şehrin en sessiz yerinden geçtik biz  
Aşka benzeyen bir iyilikle

Bazen susmak gerekir sevgilim  
Kar yağarken konuşmak bozar büyüğü  
Ben sustum  
Sen sustun  
Küs konuştu bizim yerimize

Karlar üstünde aşk dediler sonra  
Çünkü izlerimiz bir masal gibi kaldı geriye  
Her kar tanesi bir hatırlatma  
Bir gülüş, bir bakış, bir an...  
Ve hala ısıtır içimizi  
Sonsuza dek, sessizce  
Beyaz bir aşk gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## **Kasım Dökülürken**

İçimde bir kasım hüznü  
Yapraklar sessiz, yerde serili hikayeler  
Eski bir şarkının melodisi esiyor havada  
Ve ben yine bir kasım'ın ela gözlerindeyim  
Dalında bir sarı yaprağın titreyişi  
Yorgun bir alev'in son nefesi gibi...

Kasım, içinde boğulmuş bir güneş taşıyan  
Donuk bir camdır  
Sisli bir gölgede kaybolan  
Parmaklarımda akşam kızılığın kanar usulca

Benden geriye kalan  
İçim kasım gibi dökülürken...  
Gece, kanayan yarayı sardı usulca...

Nafiz Faik Erbaş

## **Kendine Yalnızlık**

Hayat bazen  
Dağlara salınmaktır  
Yılıya bırakılmış atlar gibi  
Yapayalnız

İnsanın kendinden kaçmasıdır  
Büyüdüğü topraklara  
Dönmenin hasretiyle  
Yanması gibi  
Özlemle...

Nafiz Faik Erbaş

## Kışın Sevdin mi?

Beyaz bir keder çöktü her yana  
Zemheri yalnızlığın gözleri gibi bakarken geceye  
Sen hiç kışın sevdin mi?  
Sevdin mi ki üşüdüğün yerden yürek yakan bir sıcaklık çıkabilsin?

Kardelenler açmaz inatçı bir türküdür açan  
Karın altında kalan sabırsızca öfkeyi delen  
Buz kıran nefesim her gece yeniden doğar  
Karanlık çekilirken yalnızlığım kalır geride

Kışın sevmek  
İçimdeki fırtınayı salıvermektir usulca  
Kendi toprağının karanlığına doğru inen yağmurdur  
Donuyor gibi üşürken bir ezgi sıcaklığı ile ısınmak

Yanaklar al al  
Soğuğun avucunda kızıl bir hatıra  
İçimde bir sıkıntı büyüdükçe büyüyor  
Özlem'in yüreğimin üstünde dağlar deviriyor  
Utanmak yok korkusuz bir sabah bekler içimizde

Dudaklarına bir nisan gizleyip karlar altına  
Bir umut tohumu ekmektir rüzgarın saçlarına  
Kar bir tohumun hayalindeki beyaz bir gelinliktir  
Gece soğuğu ayaza çaldığında nefesinle çiçeklenir  
Sevda gökyüzündeki sığırcıklar gibi içimi ısıtan güneşimsin

Ve öğrendim ki  
Bazı sevdalar mevsim seçmez  
Üşüyerek büyür  
İnsan tam da donacağı yerde  
Bir başkasının kalbine tutunur

Evet kışın sevdim  
Seşini ateşe tutar gibi sevdim  
Soğuk her yanıma yürürken  
İçimde kalan son sıcaklığı  
Bir kalbe benzettim  
Ben kışın sevdim  
En çok da  
Üşüdüğüm yerde ısınmayı seçtim

Nafiz Faik Erbaş

## Kıştan Bahara Bir Tanem

Bir tanem,  
Aralık bahçeme kar düşürdü bu sabah  
Soğuk bir gül sarktı dalımdan bekleyişimle  
Elini uzatsan erirdi zaman  
Bir çay buharına sinerdi yüzün  
Yalnızlığım koca bir ormanda  
Bir ağaç gibi çırılçıplak

Sana sözler aradım içimde  
Ne vakit adını andım  
Karanfiller bile ısındı avuçlarımda  
Belki kavuşmak ince bir akşam sevdasıdır  
Ve sen hala en taze baharımsın bir tanem

Nafiz Faik Erbaş

## Kıyak Hayat

Yaşamak dedin mi  
İlle de kıyak olacak  
Ne küfre doyar  
Ne de kahkahayla yetinir  
Gömlek ütüsüz, ruh ütüsüz  
Ama keyif yerinde

Nafiz Faik Erbaş

## **Kovalama \***

Sabah  
Bir çocuğun elinde ıslak bir bayrak  
Koşuyor  
Peşinde bütün gecelerin utancı  
Ve bir güvercin kanadında  
Umudun tüyleri

Nafiz Faik Erbaş

## **Kök**

Bir ömür düşün  
Yüzlerde yol  
Binlerce akşam  
Ama bazen insan...

Tek bir yüzde kök salar  
Tek bir seste demlenir  
Tek bir nefeste var olur

Nafiz Faik Erbaş

## **Körfezin Yalnızlığı**

Aşk İzmir'de  
Alsancak çimlerinin en yeşil ateşinde  
Gün batımı ile tutuşan bir yalnızlık  
İki yaka, birinde ben, birinde sen  
Aramızda mavi bir yangın

Ortada sallanan başıboş bir kayık kadar yalnız  
Bir o kadar ıssız ve özgür  
Şimdi gittin İzmir ise  
Üstünde yokluğunu taşıyor  
Yağmayan yağmurlarında ıslanır gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## Lal'im

İçimde uykusuz bir gece büyüyor  
Gözlerimden bir yıldız süzülüyor yavaşça  
Yüreğim devrik umutların lal gecesi  
Ağzım konuşmalara ahraz bir mahkum

Dilimde bir küfür gibi büyüyor gerçekler  
Ama dudaklarım sürgün  
Sözlerim bir cellatın ipi kadar hain  
Boğuyor boğazımda her haykırışı

Oysa duygularım bir çocuk kadar saf  
İnanır her ilkbahara  
Ama ellerim kelepçeli şu karanlık oyuna  
Gönlümün gecesine vurulmuş prangalar

Bir ağacın gölgesiyim, dallarında fırtına  
Her kopan dal bir söz keskinliğinde  
Köklerim sızlar toprak altında  
Ve rüzgar süpürür götürür çaresizliğimi

Nafiz Faik Erbaş

## Mart Ve Gözlerin

Mart gelince  
Kış sonu, ayaz sonu...  
Ama senin gözlerin var ya  
İşte onlar bambaşka bir mevsimin günleri  
Bir yanın hala şubat  
Bir yandan nisan olmaya hevesli  
Ürkek bir filiz  
Karlarla yağmurun savaşı alnında  
Ve bir güneş var kirpiklerinin ardında...

Kim vurdu bizi bu martta  
Kim astı bu gözleri gözlerime  
Bir yağmur başlıyor içimde  
Seninkilerden haberli  
Kaldırımlar ıslanıyor sen ağlayınca  
Mart ayazında donuyor yüreğim  
Sen üşüyünce...

Bakma öyle  
Gözlerin var ya gözlerin  
Bir mart sabahının kırılgan tanıkları  
Kimsesiz ve ıslak  
Kim bilir kaçınıcı kırılışım  
Gözlerin o yemyeşil gözlerinde

Mart ve gözlerin  
Bir zamanın oyunu, öteki kaderin cilvesi  
Mart geçer, mevsimler döner, bahar olur  
Ama gözlerin  
Gözlerin hep o ilk günkü gibi kalır  
Kış bitimi bahar'ı başlangıcı  
Hiç geçmeyen bir mevsim...

Nafiz Faik Erbaş

## **Mart'a Dair**

I.  
Ya benim için  
Mart dediğin  
Senin yokluğunla  
Yüzleşme vaktidir.  
Cemre düşse  
Ya da toprak ısınsa  
Ne yazar  
Ellerin yoksa ellerim hep üşür.

II.  
Bir yanımız umut  
Bir yanımız zifir  
Mart dediğin  
Aldanma zamana  
Kar yağar dağlara  
Yağmur yağar toprağa  
Ama insana  
Hep aynı yokluk yağar  
Hep aynı sensizlik.

III.  
Mart işte  
Kocaman bir hasret kuşu  
Konup göçüyor gözlerimin arasında  
Ne çabuk geçiyor, ne çabuk  
Bir tren gibi  
Bir ömür gibi  
Ben gibi

Nafiz Faik Erbaş

## Mart'ta Kar Sesi

İçimde Bir martı var  
Kanatlarında kar taneleri  
Seni düşünüyorum  
Ellerin bir nefes gibi ellerimde  
Kokun Bir bahçe kadar yakın  
Zaman ikindiye geçiyor  
Bir tren dağların ardından yaklaşıyor  
Dumanı mavi sesi kederli  
Ama ben bu akşam  
Hüzünlü değilim.  
Bir söğüt ağacının dalında  
Filizlenen bir umut gibisin  
Toprak kokuyor nefesin  
Ilık bir yağmur sonrası

Bir serçe kondu penceremin camına  
Gagasında ince bir çöp  
Nereden buldu bu kuş  
Bu karlı havada sevda yapacak bir dal  
Mart işte...  
Karlara çiğdemlerin kardeş olduğu ay  
Demek ki bahar geliyor  
Demek ki zamanı beklemiş  
Mart'ta kar yağar dediler  
İnanmadım  
Ama işte yağıyor  
Ve kar taneleri  
Saçlarının arasındaki Beyazlar gibi  
Güzel ürkek ve masum  
Seni bekliyorum  
Mart soğukunda  
Şıcacık bir sevda bu  
İçimizi ısıtan  
Gelirsen eğer  
Karlara erir, çiğdemler açar  
Gelmezsen  
Bu mart ayazında donar kalır  
Yüreğimin uçsuz bucaksız bozkırı  
Ama sen geleceksin biliyorum  
Mart ayı böyle geçmez  
Sevda böyle bitmez

Nafiz Faik Erbaş

## **Memleket Gibi \***

Sen memleket gibisin kadını  
Bir yanın deniz, bir yanın dağ  
Bir yanın kanar, bir yanın bağırır  
Ama hepsi de içten, hepsi de çıplak  
Tıpkı bu halk gibi, tıpkı ben gibi

Nafiz Faik Erbaş

## Memleket Sevdam

Ben ki,  
Bozkırın bağırında yetişmiş bir yiğit başağım  
Toprak kokar avuçlarım, ter damlar alnından tane tane  
Yüreğim bir çeşmedir çağlar Yozgat'ın orta yerinde  
Yerköyün taşına toprağına, Çamlığın kuşuna sığmaz  
Bir sevda büyütürüm yüreğimde  
Ne kerpiç duvarlara sığar, ne minare gölgesine

Nohutlu'nun tepesinde akşam alacası çöker  
Öfkem kadar yüksek, hüznüm kadar derindir o sevda  
Sorgun ovasına yağmur iner gibi iner yüreğime  
Bozkır ürperir, kekik kokar; "gel" desen, kanatlanır gelirim  
Bulutlardan, dağlardan Çamlık'ı aşar geçerim yollara  
Bir türkü olur düşerim diline

Git desen,  
Bir bozlakta ince ince sızlayan tel gibi, yüreğim sızlar  
Bir daha belki de hiç doğrulamam  
Bir karanfil söküğü gibi ayaklarım tutmaz  
Dizlerimin bağı çözülür  
Ellerim boşluğa uzanır tutunacak dal arar  
Ve akşamüstü bulutları hüznün dökerler Yozgat'a damla damla  
Gitmek dedikleri,  
Yüreği Yozgat'ta bırakıp  
Bir ömür yağmur olmaktır uzaklara.

Bakır güneşlerde yanmış, ayazlarda yoğrulmuş  
Sürmeli'nin gözlerinde kaybolmuşum  
Bu sevda ne sadece bir türkü, ne bir nefes  
Bu sevda, kıtlığa inat yeşeren bir buğday tanesidir bozkırda  
Şiirimin adı bu yüzden Memleket Sevdam  
Çünkü sevdam  
Yozgat'tır.

Nafiz Faik Erbaş

## **Mevsimlerin Adı Sen**

Eskiden bahar vardı,  
Şimdi mevsimlerin adı sen oldun.  
Kar yağdı mı, sen gelirsin aklıma,  
Yağmur yağdı mı, gözlerin.  
Eylül sensin,  
Nisan sensin,  
Hatta o deli rüzgar bile...  
İnsan sevdiğini her şeye benzetirmiş meğer.  
Ben de seni  
Bir ömre bedel zamansız yağmurlara,  
Sonbaharda dökülen  
Yaprak yaprak hasrete benzettim.  
Ve anladım ki,  
Mevsimler değil,  
Ben sensiz mevsimsiz kalmışım.

Nafiz Faik Erbaş

## Mevsimlerle Aşk

Güz düştü yüreğimize ilkin  
Bir yaprak inceliğinde  
Usul usul sarardı dokundukça bakışların  
İçimde bir eylül hüznü  
Senin ellerinde mayıs çiçeği

Şonra kışı yaşadık derinden  
İki ıssız ada gibi  
Soğuşu paylaştık aynı yorgan altında  
Nefesimiz ağzımızda buhar  
Dudaklarımızda sözcükler donar bazen  
Ama damar damar  
Kök saldı sevda karanlık toprağa  
Bir çiğdem inadıyla bekledi baharı

Ve bahar geldiğinde  
Fark ettik ki aşk bir mevsim değilmiş  
İçimizde taşıdığımız iklimmiş  
Senin gözlerinde bir nisan şafağı  
Benim sessizliğimde bir temmuz gecesi  
Şonunda buluştular  
İki yalnızlık bir oldu.

Nafiz Faik Erbaş

## Mevsimsiz Aşklar

Gözlerin hangi mevsimdi hatırlamıyorum  
Belki sonbaharın en ince yağmuru  
Belki ilk yazın ilk çiy tanesi  
Baktığın her şey değişirdi  
Bir çiçeğe dönüşürdü taşlar  
Ve kuşlar senin dilinden şarkı söylerdi

Ellerin iki sıcak iklimdi avuçlarımda  
Kışın ortasında bir yaz günü gibi  
Dokunduğun her yerde  
Kar eriyor toprak uyanırdı  
İçimdeki nehirler coşardı  
Sessizce, usulca, delicesine

Dedim ya gözlerin hangi mevsim  
Bilemedim hala  
Belki de mevsimsizdin sen  
Kendin bir iklimdin  
Ve ben o iklimde  
Kök salmış bir ağaç gibi  
Hem seninle büyüdüm  
Hem seninle savruldum rüzgarlara

Nafiz Faik Erbaş

## Muhabbetini Özledim

Özledim seni  
İki mert yürek gibi  
Bir parça peynir  
Bir dilim kavun tadında  
Muhabbetini özledim

Sonunda oturduk aynı masaya  
Kar gibi beyaz  
Deniz gibi uçsuz bucaksız  
Başladık muhabbete

Bir damla ışık düşer masama  
Sohbetin en sıcak yerinden  
Gönlümün gizlisine  
İnceden bir müzik sesi  
Yavaştan dokunurken yüreğimin ucuna  
Senin gözlerinden yudumlarım duble duble  
Sonra çenem açılmaya başlar  
Değme keyfime o zaman  
Tomurcuklar düşer ağzımdan birer birer  
Taa ki çiçekler açana kadar

Uzaklardan anılar dökülür masaya  
Bir ömür saklanır her biri  
Ve gece biter yol görünür  
Masada kalan kadehler gibi  
Geride biraz sevgi biraz hüzün  
Ve bir de bıraktıklarım kalır

Nafiz Faik Erbaş

## O İnce Çizgi (bir Kalp Krizi Hikayesi - II)

Kavruk bir öğleyi öptüm  
Kan ter içinde  
Bir dağ başı gibi yalnız  
Ve sırtıma  
Bin yıllık yorgunluk yapışmış

İçimde bir kırat ürktü  
Tökezledi  
Bir demir kıvılcımı gibi  
Yüreğimin tam ortasına düştü ağıt

Uğultulu bir hasret geçti boğazımdan  
Kan tadıydı  
Sofraya oturmadan çekip giden  
Bir kederin ardı sıra  
Yangınlar büyüttüm

Bir göz bir bakış  
Kırmızıya vurmuş bir seher vakti gibi  
Damarlarımda yürüdü de  
Anlamadım ilkin  
Ki ben toprağı dinlerim  
Ki ben acının kokusunu bilirim

Kırık dökük taş ocakları gibi  
Çatladı kaburgamın altı  
İçim bir savaş alanına benzedi  
Barut kokar gibi yanıyor hala  
Orada ezeli bir hasret  
Kendine yer aradı da bulamadı.

Ayaklarımın ferî tükendikçe ağırlaştım  
Tuzlu bir çığlıkla bastım toprağı  
Yokladı beni eski bir sevda gibi  
O bozkırın suskun dili

Yıldızlar şahit  
Bıçak gibi girdi içime o an  
Bir türkü yarım kaldı  
Bir ömür suskun sevdaya sığındı

Ve ben  
Acıların içine düştüm de  
Yüreğim çırılçıplak  
Bir fanusun ortasında  
Yapayalnız yakalandım...

Nafiz Faik Erbaş

## **Olmayan Mevsim \***

Bir yağmur sonrası gel  
Toprak kokusu gibi  
İslak ama ısrarlı  
İçimde senden kalma bir mevsim  
Hiçbir mevsime benzetemediğim

Nafiz Faik Erbaş

## Onurlu Ölüm

Ölüm  
Kıratlar gibi geçmeli  
Dağların sırtından  
Dimdik  
Ve sessiz

Kurşun gibi soğuk olmamalı  
Bir annenin yorganı gibi  
Çekilmeli üstüne

Bir sevdanın ardından  
Türkünün bitişi gibi gelmeli  
Taştan  
Topraktan  
Bir de yürekten olmalı  
Düşmesin ardından  
Yetim bakışlı geceler

Ölüm dediğin  
Onurlu bir duruşsa eğer  
O zaman  
Buyursun gelsin

Nafiz Faik Erbaş

## **Ortada \***

Çocuklar ağlıyor sokaklarda  
Büyükler suskun  
Ben ortada kalıyorum  
Ne çocuk kalbimle  
Ne büyük aklımla...

Nafiz Faik Erbaş

## Ortallığı Karıştırıranlar

Dün kahvede otururken  
Dediler ki "el alem" ne der?  
Baktım el alem dedikleri  
Mahalleden geçen üç çocuk  
Bir de gelip geçeni süzen  
Balkondaki meraklı ablalar

Ayıp değil mi Allah aşkına?  
Bu kadar lafı kim uyduruyor?  
Dedikodu yapana kadar  
Gelin çay içelim ablalar  
Yarın öbür gün ölüp gideceğiz  
Elalem bizi unutacak  
Beni en çok da  
Yapmadıklarımı "yaptı" demeleri üzecek

Oysa ben sadece  
Bir bardak çay içip geçmek istemiştım  
Bu mahalle kahvehanesinden  
Bir de sevdiklerimin yüzüne  
Güle güle bakmak  
Ama neylersin  
El alemin lafı yetiyor...

Nafiz Faik Erbaş

## Ölüm

Bir gün  
Gecenin içine düşersin usulca  
Ay ışığı vurur alnına  
Yıldızlar dökülür saçlarına  
Hayat bir rüyaya çağırır seni  
Ve soğuk bir kış günü  
Uyuyan bir çocuğun huzuruyla  
Toprağın koynuna kıvrılırsın

Bilir misin  
Her son bilinmeze açılan kapıdır  
Ömür dediğin aldığın nefes kadardır  
Ne eksik ne fazla  
O yalnız müphem yolculuğa çıkmaktır  
Bir varmış bir yokmuş gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## Ölüm Sessizliği

Ansızın gelir belki  
Bir sabah uyanmamak gibi  
Yatağında bir yaprak misali  
Kıvrılıp kalırız

Bazen de bir pencereden  
Duyduğun gülüşün  
Ardından süzülen  
Bir sonbahar yaprağıdır  
Düşer... düşer

Ve hiçbir şey eskisi gibi olmaz  
Sadece  
Bir resimde kalmış  
Gülümsemen  
Ve saatlerin  
Artık işlemediği  
O derin sessizlik

Nafiz Faik Erbaş

## **Ömür Kısa \***

Gel, bir daha  
Hiç gitmeyecekmiş gibi gel  
Otur şu kırık sandalyeye  
Bir çay daha içecek kadar zaman  
değil mi ömür...

Nafiz Faik Erbaş

## Öpücük

Seni öptüm ya  
Dudaklarımda kaldı  
Hayatımın en güzel  
İhaneti...

Öyle bir sıcaklık ki bu  
Güneş tutuyor  
Bütün karanlık odalarımda

Bir buse  
Alıverdi nefesimi  
Ciğerlerimde  
Bayram şarkısı kaldı  
Yalnızca

Ağzın bal, sözün kıyamet  
Öpücüğüm  
Suskun bir dağın eteğinde  
Terk edilmiş bir zeytin tanesi  
İçinde kaybettiğim cennet  
Nefesimde bir tatlı hicran  
Ve her hatırlayışımda  
Yeniden alevlenen...

Nafiz Faik Erbaş

## Özgürlük \*

Ve insan  
Kalbinde bir çocuk bahçesi  
Kökleri maviye uzanan  
Sonsuz bir ilkbahar

Nafiz Faik Erbaş

## Özlemek

Altmışlı yılların çocuklarıyız  
Mevsimlerden firar  
Düşlerden baharı seçtik  
Ama özlemek dediğin, bir şehrin yalnızlığı gibidir  
İçeride kuşatılmış bir kalp  
Dışarıda uğulduyan rüzgar.

Özlemek  
Mevsimsiz bir mevsimde yaşamak gibidir  
Karlarda baharı düşlemek  
Yasaklı bir şiiri söylemek gecenin kalbinde  
Ellerin titrer yüreğin ağzında atar  
Ve karanlığın ortasında yeniden gülümsemektir.

Yorgun bir yolcu gibi yaslandım anılara  
Gözlerin uzak bir akşamın sudaki yakamozu  
Özlemek diyorum sevgili özlemek  
Yaralı bir zamandan sağ çıkıp  
Gülüşünün o sonsuz kırlarında yeniden doğmaktır.

Nafiz Faik Erbaş

## **Paylaşma \***

Sokak uyanıyor birer birer  
İlk ayak sesleri  
Bir kadın elinde ekmek  
Güneşi bölüşüyor kuşlarla

Nafiz Faik Erbaş

## Rakıya Mezeler

I

Ey rakı  
Sen bu halkın ağızındaki tek özgürlük  
Biraz hüzün  
Biraz kahkaha  
Bardağın yarısı suysa  
Öbürü de memleket derdi

II

Eee  
Sevgi dedin mi zaten  
Aşk olur  
Aşk dedin mi  
Acıtır  
Acıttıkça  
İnsanı adam eder

III

İçmek değil de  
İçtikçe susamak var ya  
İşte o sensin  
Rakı bitti  
Sohbet dağıldı  
Ben hala seni yudumluyorum  
Boş kadehte

Nafiz Faik Erbaş

## Saklambaç

Sana bir şey diyeyim mi dede?  
Zaman dediğin,  
Bir saklambaç oyunu evin odalarında  
Sen hep ebe olurdun  
Gözleri kapalı sayarken  
Biz çoktan saklandık  
Kendimizden bile...

Sen saklanmayı iyi bilirdin  
Bir anahtar deliğine,  
Bir ayakkabı arkasına,  
Bir şarkının sözlerine saklanırdın  
En çok da sessizliğin çöktüğü yere  
O kadar iyi saklanırdın ki  
Bir gün kendini bile bulamayacaksın  
Ama çoğu kez  
Ellerini dışarıda bırakırsın  
Bulsunlar diye

Oysa kimse sobelemedi seni, dede.  
Hala da bulamıyorum seni

Torun sevmek...  
Yani aslında  
Saklandığın yeri bilmekmiş.

Biliyorum dede  
Çömelmede zorlandığın için  
Hep perdenin arkasına saklanırdın.  
Ama ne zaman baksam  
Orada bir gölge var.  
O gölge bir çocuğa dönüşüyor  
O çocuk bana el sallıyor.

Bak şiir bitti  
Ama bir çocuk hala  
Senin olmadığın bir odada sayıyor  
Saklandığın yeri biliyor aslında  
Ama gelmiyor  
Çünkü seni bulursa  
Oyun biter  
Sen artık hiç saklanmazsın...

Nafiz Faik Erbaş

## **Saklı Sevgi \***

Dağlara vuruyor akşamın rengi  
Bir yaprak düşüyor dalından  
Sessizliğin tam göbeğinde  
Seni düşünüyorum sevgili  
Karlara erir mi hiç bu mevsimde  
Yüreğimdeki donmuş zamanı kim ısıtır...

Nafiz Faik Erbaş

## Savruldukça Unutuldular

Kuşlar sustuğunda anlaşıldı,  
Mevsimlerin adını sen koyardın.  
Şimdi bahar bile yarım kalıyor.  
Bir çiçeğin açması yetmiyor,  
Onu kimsenin seyretmemesi...  
Sen seyretmeyince  
Güneş bile ağır ağır doğuyor üstümüze.  
Demek ki aşk,  
Birinin gözlerinde yeniden yeşermekmiş.  
Ben kurudum.  
Ne yağmur yağıyor ne toprak var.  
Sadece senin adını uğuldayan bir rüzgâr,  
Beraberinde sürüklenen yapraklar...  
Yapraklar ki hepsi  
Seninle yaşadığımız  
O güzel günlerden kalan anılar.  
Savruldukça unutuldular.

Nafiz Faik Erbaş

## Sen Gibi Güzelsin

Bir sabah aydınlığı gibi gelirsin  
Sessizce, hiç haber vermeden  
Gece yarısı pencereden süzülen  
Ay ışığı misali  
Düşersin içime güzelim

Denizin kıyıya vuruşu gibi  
Hep aynı, hep farklı, tekrar tekrar  
Ellerinle dokunduğun her şey  
Başka anlamlar kazanır sanki

Sözlerin  
İncecik ipek gibi dokunur havaya  
Ve ben çaresiz dinlerim

Bazen düşünürüm  
Belki de güzellik buydu zaten  
Ne göz alıcı bir manzara  
Ne de şaşalı bir gün batımı  
Sadece senin varlığın  
Sade, yalın, içten

Ve ben  
Gece yarısı kelimeler diziyorum  
Biliyorum ki hiçbirisi yetmeyecek  
Ama yine de yazıyorum  
Çünkü güzelsin  
Tıpkı şiirlerimdeki sen gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## **Sen Yanımdayken \***

Sen yanımdayken  
Ölüm yanıma yaklaşamaz  
Sen yanımdayken  
Korkularım geri çekilir  
Sen yanımdayken  
Yaşamak bile güzelleşir.

Nafiz Faik Erbaş

## **Seni Sevmek (gibi bir şey)**

Seni sevmek  
Yağmuru dinlemek gibi bir şey  
Damla damla birikmek  
Sonra coşmak gibi bir şey

Seni sevmek  
Gözlerinde kaybolmak  
Bir nehir olup  
Akıp gitmek gibi bir şey

Seni sevmek  
Rüzgara bırakmak seni  
Savrulurken sessizce  
Kendini bulmak gibi bir şey

Seni sevmek  
Bir akşamdan geçerken  
Adını içimden anmak  
Ve gülümsemek gibi bir şey

Seni sevmek  
Geceye bir yıldız asmak  
Karanlık çekilirken  
Sabaha yakınmak gibi bir şey

Seni sevmek  
Toprağa düşen tohum gibi  
Zamanla filizlenip  
Her bahar yeniden doğmak gibi bir şey

Nafiz Faik Erbaş

## **Seni Sevmek Bir Bahar**

Seni sevmeyi  
Hiçbir mevsime bağlamadım  
Ne zaman sen içimden geçsen  
Kalbim bir bahara kapı aralıyor  
Gözlerimde yeşilleniyor Dünya

Ve biliyorum  
Ömrümün neresine denk gelersen gel  
Orası çiçek açacak  
Çünkü sevda  
Sen varsan güzelleşiyor

Nafiz Faik Erbaş

## **Senin İçin**

Baharım  
Yeşile çalan hayallerimin sahibi  
Hayatımın tüm çiçekleri  
Göz bebeğim  
Umudum, mutluluğum, ışığım  
Kaderim, alın yazım  
Sıcaklığım  
Bitmeyen özlemim  
Ömrüm, sevdiğim  
Nefesimsin sevgilim...

Sana  
"Seni seviyorum" demek bile  
Artık yalan geliyor sevgilim  
Neşet'in deyişi ile  
"Ben sana kurban olurum".

Nafiz Faik Erbaş

## **Seninle Biz Olsak**

Seninle bir kırlangıç olsak  
Kanat çırparken aynı göğ'e  
Bir düşmez olsak yere  
Bir ölüm olsak iki kişilik  
Ne korkunç ne güzel

Seninle bir çöl olsak  
Kumların altında bir su  
Bir susuzluk olsak sonsuz  
Bir serap olsak gerçeğ'e dönüşen  
Ne umut ne hüsrân

Seninle bir yara olsak  
Kanarken sızlamayan  
Bir ah olsak duyulmayan  
Bir türkü olsak söylenmeyen  
Ne acı ne tatlı

Seninle bir vakit olsak  
Durmazdı saatler işlemezdi  
Bir an olsak sonsuza dek  
Bir bakış olsak çoğalan  
Ne sen ne ben  
Sadece biz...

Nafiz Faik Erbaş

## Senli Aşk

Bu gece gözlerine sığındım sevgilim  
Yeşiline sırtımı verdim  
En gölgesinden  
Bir çınar serinliği çektim  
Görünen en ücra yerime kadar  
Kırpiklerini hep açık tuttum  
Hiç uyutmadım seni  
Seninle dolu dolu sabahlamak  
Seni seninle doyasıya yaşamak

Yüreğine düştüm bir ara  
Yüreğinin sıcaklığına  
Dokundum  
Yavaş yavaş alışarak  
Aşk yakıyor sevgilim  
Öyle bir yakıyor ki  
Ateşsiz ve odunsuz  
Damarlarına kadar kurutuyor insanı

Ben artık yanmıyorum  
Her yanımda sen senli akşamlar  
Geceyi bitiren sabahlara  
Seninle uyanmak  
Uyanmak en güzel uykulardan  
Uyanmak en mutlu duygularla

Nafiz Faik Erbaş

## **Sensizliğim**

Öyle bir sensizliğin içine düştüm  
Aynadaki yüz benim miydi tanıyamadım  
Ne yanaklarımda gamzem  
Ne sevinçlerim de bahar kalmış  
Sensiz ve mevsimsiz zamanların  
Akşamüstülerindeyim

Nafiz Faik Erbaş

## **Sensizlik \***

Her şeyin fazlası zarar  
Şiirin bile  
Şen gideli  
Üstüme sessizlik yağıyor  
Bir de sensizlik dinliyorum

Nafiz Faik Erbaş

## Sessiz Mevsimlerin İçinden

İki ayrı begonvil gibi girdin ömrüme  
Birisı mor renkli akşam vakti  
Öbürü benim gözlerimde öksüz  
Solgun pembeni usulca akıttın yüreğime

Sevmek dediğın  
Yaşamın bizi uçurumun kıyısına sürüklediğı  
Tutunduğumuz o incecik gelincik sapı  
O narin çiçeklerde, ömürsüz güzellerde  
Yine sana varıyorum

Rüzgarı dinmeyen mavilikte  
Güneşli sular gibi gülümsüyor yüzün  
Oysa herkesin akli kör  
Yelkovanı sağır bu dünyada

Sen bende ne güzel öpüyordun bir bilsen  
Herkesin perde perde çektiğı akşamda  
Siyah bir su gibi  
Yollara akan yalnızlığı öpüyorsun.

Nafiz Faik Erbaş

## Siyah Beyaz Çocukluğum

Anılara sıkışmış bir kare  
Arka sokaklarda toz kokusuyla ıslanmış bir sabah  
Bakkalın önünde gazoz kapaklarının madeni parıltısı  
Arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar  
Bir daha asla yan yana sığmayacak kelimelerdi

Radyodan taşan türküler  
Duvarda Atatürk posterleri  
Kavaklar sallanırdı sessizce  
Her taş atışımız, her misket yuvarlayışımız  
Yazgımızın ilk dizeleriydi henüz farkında değilken

Çocuksun sen  
Ve bu dünya sana göre değil  
Oysa dünya bizdik o zaman bizden ibaretti  
Oyunlarımızda saklıydı koca bir memleketin nabızı

Sokak lambası yanınca anlardık akşamın olduğunu  
Annemizin sesi ile toplanırdık evlere  
Ayuçlarımızda günün küçük hazineleri  
Bir çizik, gazoz kapakları...  
Akşamlar sıcak bir ekmek gibi kabarırdı evlerde  
Şimdi hepsi geride kalan ve her defasında  
Mezarına karanfil bırakıp döndüğümüz  
Bir zamanın çocuklarıyız  
60'lı yılların çocuklarıyız  
Siyah beyaz film gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## **Sofraya Bırakılan Akşam**

Bu akşam deniz kokusu getirdim  
Sessizce bıraktım sofraya  
Akşamın payına düşeni  
Ellerin ömür kokuyor  
Zeytin dalı gibi kırılmış  
İçimde bir akşam vakti

İkimiz beraber sığarız bir yaprak altına  
Sen güneşten, ben yağmurdan saklanırsız  
Bir martı sesi kadar mavi  
Dalgalarla kıyıya vuran  
Bir sevda parçası

Sen benim sesine uyku kaçmamış sabahım  
Dalından koparıp cebime koyduğum güneşimsin  
Yıldızlar göğsüne serpilmiş gökyüzünün  
Zifiri karanlıkta  
Bir akşam gibi...

Nafiz Faik Erbaş

## **Son Veda \***

Bir akşam vaktiydi  
Ellerin düştü ellerimden usulca  
Gidişin bir yaprağın sonbaharı sanki  
Bir yıldızın kayıp gökyüzünde kayboluşu  
gibiydi  
Avuçlarımda, bir avuç yokluk kaldı  
Derin bir yara izi içimde  
Ve son bakışın rengi  
Gecenin en ıssız mavisine karıştı...

Nafiz Faik Erbaş

## **Sonbahara Ağıt**

Sonbahar demek  
Yaprağın düşmesi demek değil  
Koca bir yazın  
Sıcak ve kavgalı  
Akrep gibi sokan günleri  
Bitirmek  
Ve karlı upuzun  
Zemheri akşamları  
Bembeyaz dağları, ağaçları  
Beklemek

Nafiz Faik Erbaş

## Sonbaharda Aşk

Bir hüznü anlatırlar sonbahar deyince  
Oysa ben senin gözlerini bilirim  
Yaprak döker gibi döker içimi  
Her sabah uyanan o yeşil beste ile

Senin gözlerin ıslak toprak kokar  
Yağmur sonrası bahçeler gibi  
Dokunsam yeşerecekmişim sanki  
Kök salacakmışım gibi derine

Bu mevsim de ayrılık olmaz sakın  
Söyleyen olursa aldanmıştır  
Ben ki yanıyorum yeşil ateşinde  
Hangi hüznü dayanır buna

Geceler uzar derler ama bilmezler  
Senin gözlerinde kaybolduğum an  
Zamanın durduğunu  
Bir sonsuzluk kadar uzun  
Bir an kadar kısa

İşte böyle  
Sonbahar deyip de geçme  
Gökyüzü kurşuni diye üzülme  
Bak içimde ne yeşil yangınlar  
Ne aşklar var

Nafiz Faik Erbaş

## Sonbaharda Yeşil Gözler

Bir sonbahar akşamıdır, yaprak dökümünü bekler  
Sokaklar yalnızlığın sisiyle ıslanırken  
Ben seni düşünürüm, yeşil gözlü sevgilim  
Gözlerin vurur sokağa, yağmurun önünden geçen

Nasıl da yakıştırdı o gözler, bu kasım akşamına  
Bu tekneler ki yelkenleri yırtık, hülyalara açılan  
İçimde bir yangın, bir eylül sonu yalnızlığı  
Senin o yeşil bakışınla tutuşan, tutuşup da sönen

Gözlerim vardı yağmurlu bir ekim sonu gibi  
İçime çektiğim o serin, o hüznü dolu sesi  
Bir büyük ırmak sanki, kıyılarını özleyen  
Akardı sessizce, tenhallaşan bir şehir içime

Sanki sonbaharın en güzel gizemisin  
Gözlerinde ıslak bir park, düşmüş yaprak kokusu  
Bir serin akşamüstü, yangın yerinden kalan  
O yeşil, o derin, o esrarlı bakışınla durursun

İçimde bir garip hüznü, bir tatlı ızdırap  
Seninle başlayıp seninle biten bir masal gibi  
O yeşil gözlerinde kaybolmak isterim şimdi  
Bir sonbahar yaprağı misali, usulca sararıp

Nafiz Faik Erbaş

## Sonbaharı Yaşamak

Bir hüznün tazeliğidir düşen her yaprak  
Sarı bir güneş yalımı, kızıl bir yelpaze  
Göklerden süzülen ısıltı, toprağa yazılan bir methiye  
Esen yel bir ressamın fırçası dokunduğu her dala  
Ateşten Bir de sen sessiz bir ilahi bırakır

Yaprak döner düşer bir şiir gibi iner  
Her biri zamanın geçici bir örtüsü gibi düşer  
Sarı, kızıl, turuncu...  
Ağaçlar çıplak bir bilge kökleriyle  
Toprakta her yaprak, yıldız olur yeryüzüne

Meysimlerin şairidir sonbahar  
Yağmuru hüznün, rüzgarı ezgi  
Toprağa düşer yapraklarla nice anıları  
Ölüm değil, bir nefeslik bahar için  
Çırlıçıplak kalır yeniden doğmaya

Sabaha karşı, şafak hafiften ağarırken  
Her taraf son baharı kokar  
Yalnızlık bile bir şölene dönüşür  
Ve en güzel şiir  
Senin yüreğinde çarpan, o sessiz mısradır.

Nafiz Faik Erbaş

## **Sonbaharın Sessiz Çöküşü**

Biraz yağmur biraz yalnızlık biraz sen  
Deniz kurşuni yapraklar kahverengi ve sarı  
Sonbahar bir akşam güneşi gibi çekildi gönlümden  
Kaldırımlar sarıya keser ağaçlar çırılçıplak  
Koyu mavi bir akşamın serinliği gibi  
Her hüznün içinde bir sen varsın  
Ve bir kadın yürüyüşüyle kaybolup giden  
Seni seviyorum diyemeden geçen yazlar gibi  
Bir balık ağı misali delik deşik bir mazim  
Ve rengarenk bir ölümdür sevmek sonbaharda...

Nafiz Faik Erbaş

## Şahsına Münhasır Ben

Ben Nafiz oğlu Nafiz  
Nevi şahsına münhasır biriyim  
Öyle havalı laflarım yoktur  
Yolunda yorulduğum memleket sevdalısıyım  
Arada bir duygularımı dökerim kağıtlara  
Kendince şairim biraz

Taşların üstünde koştum  
Yuvarlandım tozuna bulandım  
Rüzgarın ne demek olduğunu  
Yüzüme vurunca anladım  
Okul bitince büyüdüm  
El salladım çocukluğuma  
Sonra gurbete salındım  
Yeri geldi özledim  
Yeri geldi ağladım  
Ve büyüttüm iyice kendimi

Hayatla aynı boydayım  
Bir bardak çay tadında  
Çıkamaz yolların başında  
Şessizlikte düşünürüm  
İşte böyle bir şey  
Gariplik benden uzak ama  
Yorgunluk çökmüş bedene  
Mutlu mu mutlu  
Ben Nafiz oğlu Nafiz'im  
Saygılarımla...

Nafiz Faik Erbaş

## Şairin Dünyası

Bir yangının ortasında durur gibi  
Öyle terk edilmiş, öyle yalnız  
Avuçlarında hep bir çocuk sıcaklığı  
Sirtında bir dağın gölgesi kadar ağır yük

Oysa şairler gökyüzü gibidir  
Yüreğine kafes örülemez  
Kelimeler öylesine özgür ki  
Parmaklıklar onlara zindan olmaz  
Yalnızca maviliğe açılan bir penceredir

Kırık dökük bir umudun tamircisidir  
Güneşin doğuşunda ölümü selamlar,  
Bir gülüşünde kendi çocukluğunu kaybeder  
Bir tren sesinde bütün ayrılıkları duyar  
Bir ekmek kokusunda bütün açlıkları  
Onun dünyası,  
Bir elma kokusunda saklı bir yaz akşamıdır.  
Otobüs terminalidir günün en ıssız zamanında  
Koltuklara sinmiş vedalar, bekleyişler, yarım kalmışlıklar.  
Bir kadının yorgun ellerinde başlayan isyandır.

Şairlerin dünyasında  
Özgürlük, soruların peşinde hiçbir cevaba ulaşmadan yürümektir.  
Altmış beş yaşındayım  
Hâlâ bir çocuk gibi  
Yeşiline aşığım dünyanın  
Yeşil demek gözler demek  
Yeşil demek uçsuz bucaksız ormanlarda  
alabildiğine kardeşlik demek.  
Maviye bakmasını bilirim  
Mavi, deniz demek  
Gökyüzü demek, özgürlük demek  
İşte hepsi bir şiirde buluşur  
Hepsi bende anlam bulur...

Nafiz Faik Erbaş

## Şarkılar Kalpten Söylenir

Yıldızların aydınlığı vururken gözlerime, gecenin karanlığında,  
Ay bile yalnız yakamozken sevdalı, sıcak yüreklere...  
Ve sen, bir meltem misali dolanıp durma kalbimde  
Ki her nefesimde yeni bir bahar savrulur rüzgara.

Zaman bir kum saatidir, usul usul akan  
İçinde kaybolmuş iki kum tanesi, iki aşık  
Ellerimizde tutuşur gece bir köz gibi  
Dudaklarımızda saklıdır söylenmemiş bütün şarkılar

Bu sessizlik, en derin namedir aslında  
Seni dinlerken kalbimin bestesini  
Yıldızlar söner bir bir, sabah utangaç görünürken,  
Biz kalırız geriye bir tek biz

Yakamozları söylenir belki denizin dilince  
Bizim şarkımız sussak da hiç bitmez

Nafiz Faik Erbaş

## **Tersine Mevsimler (tezatlık)**

Mart geldi, ben sonbaharı gördüm sokaklarda  
Açan erguvanlar içimdeki mutluluğu söndürdü  
Yeşeren dallar ıslak bir elveda taşıyordu  
Aydınlık uzadı akşamlara, ben karanlığa hazırlandım  
Sanki gün gün biraz daha azalıyor güneşin parlaklığı

Pencereden bahçeye baktım filizler çıkıyordu topraktan  
Ama içimde bir şey dökülüyordu yaprak gibi  
Kuşlar yuva kuruyordu, ben göçü düşünüyordum  
Çiçek açıyordu ağaçlar ben meyveyi yitirmiş gibiydim  
Bahar beni canlandırmadı, tam tersi ömrümü yedi

Ekim geldi, ben ilkbaharı yaşadım yüreğimde  
Düşen her yaprakla ben hayata yeniden bağlandım  
Solan renkler içimde canlandı yeniden  
Gün kısaldı, ama içimi hiç karartmadım  
Öyle ki her akşam biraz daha sarıldım hayata

Yağmur vurdu camlara, çıplak dallara  
Dallar çıplaklaştıkça gönlümde bir şeyler yeşerdi  
Kuşlar uçtu güneye, ben burada kaldım  
Doğa uykuya daldı, ben bahara hazırdım

Belki tezat değil bu, belki gerçeğin ta kendisi  
Mevsimler değişmez değişen biziz  
Kimi zaman yeşile ağlarız  
Kimi zaman sarıya sevinir, tutuşuruz.

Mevsim ne olursa olsun  
Anladım ki davranışlarımız içimizdeki mevsimi yansıtır  
Mart'ta hüznülenir ağlayabilirim  
Ekimde çiçeklenir açabilirim  
Ne ilkbahar beni kurtarır  
Ne sonbahar mahveder  
Çünkü mevsimleri içimizde bizler yaşatırız  
Gözlerimizle  
Yüreğimizle...

Bu yüzden bakmıyorum artık mevsimlere  
Bakıyorum o mevsimi nasıl yaşadığıma  
Tezat bende... Mevsimlerde değil

Nafiz Faik Erbaş

## Umutlu Yarınlara

Başımın içinde karanlık bir nehir çalıyor  
Akıyor sessiz sabırlı ve bilinmeyene  
An olur dalgaları düşlerime çarpar  
Dillerim lal  
Gözlerim anlamsız kalbimde endişe  
Susarak konuşmak bu olsa gerek

Ve bir el  
Gökyüzüne çizilen bir yazı gibi  
İnce bir dokunuşla  
Bedenimde büyüyen karanlığı  
Bir sabahın aydınlığı ile siliyor

Ne bir zafer arayışı bu  
Ne de korkunun soluğu  
Bir duanın incecik bir ipte yürüyüşü bu  
Düşmeden dağılmadan  
Sadece geçmem gereken bir köprü

Varsın bilinmesin nereye gidiyorum  
Ama sonuçta  
Bugün bir gülün açması için  
Göğe açtığım her el  
Bir parça umut bırakıyor ardında

Nafiz Faik Erbaş

## Üçüncü Duble

Bir adım daha yaklaş akşama  
Başını göğsüme bırak  
Duygular içimizde devleşsin  
O hiç yaşanmamış ihtimallerle

Bazen sohbeti hiç çekilmez  
Yeri gelir dert ortağı olur  
Bir göz kırpması kadar kısa  
Bir ömürlük geceler kadar uzun

Şimdi tam sırası  
Doldur üçüncü dubleyi  
Ve sen hala içimdeyken  
Seninle biraz daha kalmak istiyorum

Nafiz Faik Erbaş

## Vahşı Dünyanın Çocukları

(Epstein Dosyaları)

Çocuksun sen  
Ve bu dünya sana göre değil  
Senin gözlerinde mavi bir umut  
Yüreğinde masum hayaller olmalı  
Güldüğünde çiçekler açmalı gamzende  
Masmavi göğün altı yetmeli sana

Oysa bu dünya  
Ayak izlerini alıyor çocuk  
Ellerini, nefesini, adını bile  
Oyun değil ki bu  
Bir mezarlık ciddiyeti  
Gömüyorlar her kahkahayı  
Gömüyorlar tüm hayallerini

Yürekleri dağlayan çocukların çaresizliği  
Adı konmamış bir vahşet  
Toprağın altından, duvar diplerinden  
Yükseliyor geceyi zifiri yapan çığlıklar  
Her biri bir Mehmet, bir Eylül, bir Yusuf  
Çırılçıplak soyanlar geceleri  
Karanlığa satıyorlar sabahları...

Nafiz Faik Erbaş

## **Veda**

İlk nefesimde rüzgardım  
Yaz beni ateşten eğrilere böldü  
Güz içimi burgulu bir sarılığa örttü  
Kış donmuş soluktu  
Gecenin beyaz kalemi ile yazılmış düşlerde  
Ama ben hep baharı bekledim  
Bahar geldiğinde  
Kendimi tomurcuklarda ararım  
Sessizce her şey hayat bulurken  
Ben vedaya  
Bir bahar sabahı  
Çiçek kokularına karışıp  
Usulca çekip gideceğim...

Nafiz Faik Erbaş

## Veda Degil

İnsan yorulur bazen insan olmaktan  
Yanlış anlama  
Bu bir veda değil  
Belki yine gelirim  
Göğе bakan düşlediğimiz  
O günlerden birine  
Anılar toplarız tek tek  
Bir avuç köz kalır elimizde  
Üfleriz yeniden tutuşur

Biliyoruz  
Gitmek dediğin bir zaman meselesi  
Kimimiz güzü yaşar  
Kimimiz baharı erteler  
Ama sen hep nisan kokan ellerinle  
Kalırsın hep bir yerlerde

Veda değil bu  
Sadece dillerin lal olduğu yerde  
Bir çocuk ağlar gibi içimde  
Büyüttüğüm o umut

Anlayacaksın bir gün mutlaka  
Şairin yalnızlığı şiire sığınırken  
Nasıl da benziyormuş mevsimlere  
Kar düşer üstümüze sessizce  
Ve erir gözlerinin baharında  
Tomurcukları patlayan badem ağaçlarının  
Yeşiline bulaşmış vedası gibi

Gitmek veda değilmiş meğer  
Bir başka zamanda  
Yeniden başlamakmış sana

Nafiz Faik Erbaş

## Yağmur

Gökyüzünün dili dolaştı yine  
Toprağa düşen  
Her damla  
Bir mektup sanki  
Özledim diyordu, özledim.

Nafiz Faik Erbaş

## Yalancı Bahar

Birden bire güneş vurur sırtına nisanın  
Ağaçlar şaşırır  
Tomurcuklar patlar vakitsiz  
Bir çılgınlık sarar dalları

Aldanma  
Bu bahar yalancıdır  
Bir kumarbaz gibi dağıtır güneşi  
Ardından  
Islak bir toprak kokusu  
Ve bir yürekte  
Ertelenmiş bir kavga bırakır

Sonra ansızın  
Bir gece yelesinden  
Keskin bir ayaz eser  
Beyaz bir sessizlik çöker  
Çiçeklerin üstüne  
Yalancı bahar budur işte

Oysa ne çok benzer  
İnsan içindeki bahara  
Bir bakışla ısınıp  
Bir sözle donmak  
Yürekte böyle aldanır  
Sanki gerçek gelecekmiş gibi  
O ilk sıcaklığa

Ama bilir misin?  
Belki de yalancı değildir bahar  
Sadece biziz aceleci olan  
Kök salmadan filizlenen  
Derinliği unutan...  
Belki baharın yalancısı yoktur  
Sadece dinlemeyi bilmeyen  
Kulaklarımız vardır rüzgarı

Yine de açacak ağaç  
Yine de sürececek tomurcuk  
Belki yarın kar yağacak üstüne  
Belki donacak  
Ama o, baharı içinde taşıyan  
Susmaz  
Çünkü her yalancı bahar  
Gerçeğin habercisidir aslında

Nafiz Faik Erbaş

## Yalnızlaşma

Gözlerinde tüten bir akşam bulutudur zaman  
Nefes alışverişler sessizliğe göç eder  
Her soluk bir hücre daha eksiltir bedeni  
Her an, kalbin semasında sönen bir yıldızdır

Dudaklarında unutulmuş bir şarkının izi  
Dilinde yarım kalmış uçurum cümleleri  
Zaman çöl rüzgarı gibi alır teninden nemi  
Avuçlarında kuruyan ırmaklar kalır geriye

Düşünceler karanlık bir denizin dip yarıkları  
Usulca içine çeker boşlukta sarmaşık kollarıyla  
Sorular yağar cevap toprağı çoktan yormuştur  
Ne kök tutar ne filiz verir yalnız toz kalkar adımlardan

Gökyüzü bir vakit mavi tülbentti  
Şimdi kırılmış bir aynanın dağılmış parçaları  
Bulutlar unutulmuş mektupların sarı yüzü  
Rüzgar eski bir piyanonun ağlayan sesi

O eller...  
Şimdi iki ürkek kuştur  
Kanatları kırık ısıtamaz birbirini  
Bir pencere pervazında donup kalmış  
Baharı beklerler  
Ama gelen yalnızca  
Sessizliğin soğuk beyazıdır.

Mevsimler değişir derler  
Evet değişir...  
Ama bahar bu yüreğe uğramaz artık  
Burada mevsim hep kıştır  
Kar düşlerin üzerine çöker  
Ve her filiz  
Bir anının taşına dönüşür

İnsan yaş aldıkça yalnızlaşır  
Kendine her gün biraz daha uzak  
Aynalar puslu, sesler ürkek ve kırık  
Ve hayat  
Kaybedeni çok olan bir savaşın  
Sessiz galibidir yalnızlık

Sonunda oturursun kendi yüreğinin kıyısına  
Deniz olursun limansız ve durgun  
Gökte yolu kaybolmuş bir yıldız  
Yarım kalmış bir şiir gibi  
Ve anlarsın  
Yalnızlık  
Artık sensin...I

Nafiz Faik Erbaş

## Yanılığı

Akşam bir yanılığının adıdır  
Zannederiz ki güneş bizim için batar  
Oysa o sadece kendi yolunu tamamlar  
Zannederiz ki hüznü bize özel  
Oysa akşam, herkesin ortak yasını giyer üstüne

Bulutlar kızıla boyanır  
Toprağın can verdiği son renklerle  
Bir telaşdır gider kuşlar  
Sanki son uçuşları, son nefesleri  
Ama yarın yine öterler, yine uçarlar, yanılığı işte  
Her bitişi kendimize yorumlamak

Ben yanıldım yıllarca  
Her akşama, senin gidişinin tekrarı sandım  
Oysa akşam, seni değil  
Zamanın geçtiğini hatırlatmış insana  
Ve en büyük yanılığı  
Geçen zamanın  
Tekrar geleceğini sanmakmış...

Nafiz Faik Erbaş

## Yanımdayım

Her şeyin sessizleştığı yerde  
İçime doğarsın  
Huzur veren dua gibi  
Çoğu zaman  
Yüreğinde azgın dalgalar kabarır  
Korkular toplanır geceden sabaha  
Ve karanlık aydınlığa döndüğünde  
Yeni umutları açılır gözlerimiz  
Büyüyen bir sabırla  
El ele

Sen ne zaman başını usulca isen  
Ben omuzlarının kenarında olurum  
Yemin olsun  
Gün ağarsa da  
Yol uzun görünse de  
Seninle varım seninle beraber  
Bütün yarınlar  
Senin sesinle uyanacak ben de  
Ve her zaman  
Her adımda her nefesinde  
Hep yanında olacağım  
Hep

Nafiz Faik Erbaş

## Yarım Kalmış İzmir Aşkı

Bir akşamüstü bulutunu çalmışsın İzmir'in  
Koymuşsun karanlığımın duvarına  
Işık olan gözlerini  
İşte böyle başladı her şey  
Yarım kalmış bir İzmir aşkı gibi

İnsan aşkı bu şehre nasıl sığdırır  
Şu martılar tanık aşkımıza  
Kordonun çimleri üzerinde oturduğumuz  
Ve sabahladığımız

Akşam yıldızıydın  
Üzerime yağdın usulca  
Hepsi seni aydınlatmaya yetmiyor

Nafiz Faik Erbaş

## Yaşama Dönüş

Bir avuç toprak tuttum avucumda  
Yağmurun ilk damlasını bekleyen  
Bir dağ yamacı gibi  
Küllerimden kokusu tüten  
Bir menekşe sabahına uyandım  
Öyle sessiz  
Öyle diri  
Öyle susmalara inat

İnce bir çizgi çizdim alnıma  
Gökyüzü hatırlasın diye  
Bir çocuk gülüşü koydum  
Kırık aynaların ortasına  
Öğrendim ki  
Ölmek de yaşamının yoludur bazen

Ama ben  
Kırılmadan  
Dağılmadan  
Yeniden doğanlar  
Kervanına karıştım

Nafiz Faik Erbaş

## Yeşil Gözlüye

Çizgiler çizdim gecenin alınına  
Bir dua gibi isimsiz değilmiş vakitler  
Boş gözlerle uzaklara doğru bakarken  
Konuştu yüreğimin kırık kapıları  
Bir çocuk geçiyordu içimden elinde yıldız  
Gözlerinmiş bilemedim ilkin

Sen ki gözlerin  
Bir dağın ormanı kucaklaması gibi duygulu  
Bir ırmağın kıyıya yaslanması kadar  
Durgunsun

Öyle güzel bir yeşil ki gözlerin  
Ne ormanlar anlatabilir onu  
Ne denize vurmuş sabahlar

Ellerin vardı  
Dokunmaya cesaret edemeyen  
Kelebek gibi  
Usul usul konardı kalbime  
Yıkılmış bir akşam üstünü yeniden kurmaya

İnsan kendini yaprak gibi hisseder bazen  
Düşecekmiş gibi  
O zaman yalnızlık  
Bir bulut gibi çöker üstüne  
Ama ben  
Her yalnızlığa bir isim koydum  
Hepsi "sen"di  
Ama en güzeli  
Yeşildi...

Nafiz Faik Erbaş

## **Yıkadım Geceyi \***

Uykunun kıyısından döndüm  
Göz kapaklarımda biriken geceyi  
Yıkadım çeşmede  
Şimdi berrak bir sabah gibiyim

Nafiz Faik Erbaş

## **Yürek Yangını**

Acıyı bağrına basınca  
Azalır mı?  
Coşar mı? bilinmez.

Yürekten gelen her şey  
İner derinlere

O zaman  
Acıtır  
Yakar  
Ama eksiltmez..

Nafiz Faik Erbaş

## **Zaman Değirmeni**

Zaman değirmeninde öğütölmüş  
Buğday taneleriyiz ikimiz  
Un ufak olsak da  
Aşk, o eski değirmenin taşı gibi  
Döner durur içimizde

Nafiz Faik Erbaş

## Zamana Dair

Zaman dediğin nedir ki?  
Kum tanesi midir, incecik, elde kayıp giden?  
Yoksa koskoca bir dağ mı, dimdik, geçilmeyen?  
Belki de nefes aldığımız anılardır zaman,  
Gölümsediğimiz, göz kırptığımız o kısa süreler  
Bırak saatleri, takvim yapraklarını  
Zaman, bir çocuğun gözlerinde parıldar  
Bir dost elinin sıcaklığında durur  
Asıl zaman kalbin attığı ve sevginin aktığı yerdir  
Ve zaman  
Tutabildiğin kadar hayattır.  
Kaçırdığın her an  
Senden eksilen bir ömür  
Geriye kalan ise,  
Hatırladıkların kadar SEN...

Nafiz Faik Erbaş

## **Zamanın Teli \***

Sabahı kuşlar getirir  
Her biri bir telinden zamanın  
Kopardıkları nağmelerle örerler  
Göğün maviliğini

Nafiz Faik Erbaş